

เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมา
เทศกาลของพระเยโฮวาห์
ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

The Feast of Jehovah in Prophecy by Paul D. Dugas

โดย พอล ดูกัส

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสต์แห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกู่จวน ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

คำอุทิศ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่เจ็ดที่สำนักพิมพ์ Apostolic Book Publishers (อพอสตอลิก บুক พับลิเชอร์ส) จัดพิมพ์ขึ้นในปีนี้

ทั้งนี้ ถือเป็นความสำเร็จอย่างมาก เนื่องจากพนักงานของเราทุกคนเสียสละใช้พรสวรรค์และความพยายามของตนในงานนี้ เราอยากที่จะขอบคุณทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลืออย่างต่อเนื่องในแผนกต่อไปนี้

ตรวจแก้และพิมพ์ ได้แก่ Patricia McLaughlin, Marian Curley, Donna Dugas

เรียงพิมพ์และจัดรูปเล่ม ได้แก่ Donna Dugas, Patricia McLaughlin, Dennis McCreery

ถ่ายภาพและตัดต่อ ได้แก่ Dennis McCreery, Hannah Curley

จัดพิมพ์ ได้แก่ Steve Glendenning

ออกแบบปกและงานศิลป์ ได้แก่ Dennis McCreery, Craig McLaughlin

ตารางและงานศิลป์ ได้แก่ Craig McLaughlin

ลำดับหน้าและเย็บเล่ม ได้แก่ Evelyn McCreery, Sheila James, Rosie Ball, Marion Curley

คำนำ

พระเจ้าทรงมีแผนการที่แน่นอนสำหรับคริสตจักรของพระองค์ในยุคนี้อหรือไม่ หากพระเจ้าทรงมีแผนการที่ได้พยากรณ์ไว้ เราจะพบแผนการนี้ได้จากที่ใดในพระคัมภีร์

หนังสือ **เทศกาลของพระเยโฮวาห์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์** เล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อให้ท่านมั่นใจว่า พระเจ้าทรงมีแผนการที่ได้สำแดงไว้อย่างเปิดเผยเพื่อที่ธรรมิกชนทุกคนจะได้รู้และเข้าใจอย่างแท้จริง

เทศกาลต่างๆ ในเลวีนิติ 23 มีความเกี่ยวข้องกับความจริงทางฝ่ายวิญญาณทั้งในอดีตและปัจจุบัน เทศกาลเหล่านี้เป็นแบบของเทศกาลเลี้ยงทางฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น ซึ่งจะเกิดขึ้นในอนาคตตามที่ได้พยากรณ์ไว้

นอกจากการเข้าใจคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลเหล่านี้แล้ว ความจริงที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์อื่นๆ จะก่อให้เกิดความเชื่อและความเชื่อมั่นในพระวาระของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นไปอีก

การศึกษาคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเทศกาลเหล่านี้มีประโยชน์คือสร้างความเชื่อและวางรากฐานที่มั่นคงไม่สั่นคลอนเพื่อการใช้พระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

เทศกาลทั้งหลายของพระเยโฮวาห์แสดงให้เห็นแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าสำหรับยุคนี้อย่างชัดเจน เรามีความเชื่อมั่นว่า คำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์มีความถูกต้องเมื่อได้เห็นเทศกาลที่เกิดขึ้นในอดีตสำเร็จไปแล้ว ถ้าเทศกาลเหล่านั้นซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ในอดีตไม่เปลี่ยนแปลงและมีความแน่นอน เราก็มั่นใจได้ว่าเทศกาลที่จะเกิดขึ้นก็มีความแน่นอนเช่นกัน

โดยสรุป ท่านสามารถไว้วางใจในเหตุการณ์ในอนาคตและตั้งความหวังของท่านตามเหตุการณ์ดังกล่าว ซึ่งเราจะมีความเข้าใจเมื่อได้ศึกษาเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

บทนำ

ความทรมานทางประสาทสัมผัสของมนุษย์ที่หนักล้นมากที่สุดคือ ความทรมานจากการตาบอด ถ้าเอากาการมองเห็นของมนุษย์คนหนึ่งไปจากเขา ท่านก็ได้ปล้นเอาความยินดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขาไป ผู้ที่ได้รับพรเพราะมีสายตามองเห็นที่ชัดเจนจะรู้สึกเกรงขามและตื่นตะลึงเมื่อได้เห็นผลงานที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น เมื่อท่านได้เห็นลูกน้อยที่ฝันถึงซึ่งเพิ่งจะเกิด ลูกจากเนื้อหนังของท่านเอง ท่านมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ความมั่งคั่งและความยินดีที่ได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่ท่านเคยเพียงแต่ได้ยินมานั้นดียิ่งนัก ไม่มีสิ่งใดจะมาแทนที่ความสามารถในการมองเห็นที่พระเจ้าประทานให้ได้ ความสามารถอันจะช่วยให้ท่านจะมองเห็นภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่านได้

หากเรามีความยินดีเมื่อได้มองเห็นในโลกรวมชาติของมนุษย์เช่นนั้นแล้ว ความยินดีในการมองเห็นแผ่นดินของพระเจ้าอย่างชัดเจนในโลกทางฝ่ายวิญญาณจะยิ่งใหญ่นักยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด

ลึนของมนุษย์ไม่สามารถที่จะบรรยายความยินดีที่คนบาปรู้สึกเมื่อเครื่องผูกมัดแห่งความผิดบาปแตกหักลงด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ได้ ความยินดีที่ความผิดบาปได้รับการอภัยเป็นสิ่งที่ยากที่จะพูดออกมาได้ เหมือนคนตาบอดสนิทที่ได้มองเห็น คนบาปเป็นผู้ที่ตาบอดสนิทต่อการละเมิดและความผิดบาป เขาเท่านั้นที่จะสามารถบรรยายความสวยงามอันน่าพิศวงเมื่อตาของเขาได้เปิดออกเมื่อบังเกิดใหม่ อัครทูตเปโตรกล่าวถึงประสบการณ์ที่เปิดตาออกนี้ว่าเป็น *“ความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้”*

อย่างไรก็ตาม การอัศจรรย์แห่งความรอดที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้เปิดตาที่มีตบอดออกให้เห็นความจริงไม่ได้มีแค่นั้น เมื่อคนบาปที่หลงไปหันมาหาพระเยซูคริสต์เจ้า เขาจะได้รับมากยิ่งขึ้นกว่าที่จะคิดฝันได้ เพราะเขาไม่เพียงแต่จะเป็นอิสระจากความผิดบาปเท่านั้น แต่ยังได้รับการยอมรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าอีกด้วย ยอห์น 1:12 กล่าวว่า *“แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทานสิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า”* เมื่อเป็นบุตรที่บังเกิดใหม่ มนุษย์ได้เป็นทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์ในแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า แล้วบิดาจะไม่แสดงให้บุตรของตนเห็นสิ่งในวันหนึ่งจะเขาได้รับเป็นมรดกได้อย่างไร

เป็นน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าที่ให้เรามีพระวจนะซึ่งได้เขียนไว้เพื่อที่เราซึ่งเป็นบุตรของพระองค์จะได้เห็นและรู้เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้นอย่างชัดเจน เป็นเรื่องน่าประหลาดที่พระองค์จะทรงสำแดงข้อล้าลึกของแผ่นดินที่มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่ทราบให้แก่เรา แต่พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อเตรียมเราให้ปกครองและครอบครองร่วมกับพระองค์ เราจะตอบการทรงเรียกจากเบื้องบนเพื่อพิพากษาโลกนี้ได้อย่างไรหากเราไม่รู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยและแผนการของพระเจ้าสำหรับแผ่นดินของพระองค์

มีบางคนทำให้ความจำเป็นในการมองเห็นความจริงที่เกี่ยวกับการพยากรณ์อย่างชัดเจนหมดความสำคัญไป การกระทำเช่นนั้นเป็นการแข่งสาปตนเองให้เดินในความมืดแม้ว่าแสงสว่างของพระวจนะของพระเจ้าพร้อมที่จะเปิดดวงตาทางฝ่ายวิญญาณก็ตาม การจงใจไม่แสวงหาความจริงตามพระคัมภีร์ไม่เพียงแต่ทำให้มนุษย์ต้องคล้าทางในความมืดเท่านั้น แต่ยังทิ้งที่วางให้เจ้าแห่งความมืดเข้ามาและนำเขาไปในทางที่ผิดอีกด้วย พระคัมภีร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เมื่อเราได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตาที่มีตบอดของเราจะเปิดออกต่อความจริงทางฝ่ายวิญญาณ และเราสามารถรู้ได้อย่างแน่ชัดว่าแผ่นดินที่เราจะปกครองและครอบครองในวันหนึ่งนั้นจะเป็นอย่างไร พระคัมภีร์ทำให้เราแน่ใจว่าพระเจ้าทรงสำแดงสิ่งที่ตาธรรมดาตามองไม่เห็นแก่ผู้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เปิดตาของเขาออก *“ดังที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า สิ่งที่เราไม่เห็นหูไม่ได้ยิน และสิ่งที่มนุษย์คิดไม่ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์ พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่งแม้เป็นความล้าลึกของพระเจ้า”* (1 โครินธ์ 2:9, 10)

พระเจ้าได้ทรงประทานข้อล้าลึกที่ยิ่งใหญ่สิบเอ็ดประการ* ไว้ในพระวจนะของพระองค์ เราไม่สามารถรู้และเข้าใจข้อล้าลึกเหล่านี้ได้หากไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงสำแดงข้อล้าลึกทั้งหมดนี้แก่ธรรมิกชนที่ประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์

ผู้ที่เชื่อไม่ควรจะละเลยที่จะศึกษาความจริงเกี่ยวกับคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์อย่างละเอียด แต่จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณอย่างแท้จริง จะมีบางคนที่ไม่เชื่อว่ามีทางที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ได้อย่างแท้จริง ซึ่งไม่ถูกต้อง อัครทูตเปาโลยืนยันอย่างแข็งขันว่า เราจะเข้าใจพระกิตติคุณนี้ได้อย่างชัดเจนถ้าเราจะเชื่อฟัง**พระวจนะของพระเจ้า** “จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ อาจให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคงตามกิตติคุณ ซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันล้าลึกซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่อดีตกาล **แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว** และโดยคัมภีร์ผู้เผยพระวจนะทรงให้ชนชาติทั้งปวงเห็นประจักษ์ **ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวร ได้ทรงบัญชาไว้เพื่อให้เขาได้เชื่อ**” (โรม 16:25, 26)

เราจะต้องเป็น “ผู้รักษาสัจล้าลึกของพระเจ้า” ทั้งนี้ รวมไปถึงสิ่งต่างๆ ตามการพยากรณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอีกด้วย เมื่อผู้ที่เชื่อนึกถึงเรื่องการพยากรณ์ ใจของเขามักจะคิดไปถึงหนังสือวิวรณ์ในพระคัมภีร์ใหม่ เพราะหนังสือเล่มนี้เป็นคำพยากรณ์สุดท้ายที่พระเจ้าได้ทรงเขียนไว้ แต่ควรจะระลึกว่า หนังสือวิวรณ์ไม่ใช่เล่มแรกในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงความล้าลึกของสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น ทุกอย่างในหนังสือวิวรณ์เป็นเพียงสิ่งที่มีกรกล่าวถึงมาแล้วก่อนหน้านั้นในหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์

คำถามที่มักจะเกิดขึ้นคือ “เราจะพบคำพยากรณ์ที่แสดงลำดับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในกาลสุดท้ายได้จากที่ไหน” “คริสตจักรจะต้องประสบกับความทุกข์เวทนาหรือไม่” คำตอบของคำถามเหล่านี้และคำถามอื่นๆ อีกมากมายไม่ได้อยู่ในบทหรือข้อพระคัมภีร์เพียงแห่งเดียว แต่จะพบได้จากการเพียรศึกษาความจริงเกี่ยวกับการพยากรณ์ทั้งหมด

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเป็นพิเศษเพื่อแสดงความสำคัญที่ยิ่งใหญ่ของ **“เทศกาลของพระเยซูคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์”**

* ดู “Eleven Mysteries of God” (ข้อล้าลึกสิบเอ็ดประการของพระเจ้า) โดยสำนักพิมพ์พอสตอลิก บัค พับลิเชอร์ส เมืองพอร์ตแลนด์ รัฐออริกอน 97203

สารบัญ

คำนำ	3
บทนำ	5
บทที่	
1. ความสำคัญของเลวีนิตี	10
2. ความหมายของเทศกาลของพระเยซูคริสต์	13
3. ตารางแสดงเทศกาลทั้งเจ็ด	16
๑. ฤดูกาลปลูก	25
ตาราง – เทศกาลปลูก	26
4. เทศกาลปัสกา	27
5. เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ	35
6. เทศกาลผลุ่นแรก	44
๒. ฤดูกาลเก็บเกี่ยว	48
ตาราง – ฤดูกาลเก็บเกี่ยว	49
7. เทศกาลเพ็นเทคอสต์	51
การแบ่งเวลา	61
๓. ยุคคริสตจักร	62
8. สี่เดือนแห่งการเก็บเกี่ยว	63
9. การเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับชาวอิสราเอล	66
๔. การเก็บเกี่ยว	70
ตาราง – เทศกาลเก็บเกี่ยว	71
10. เทศกาลแห่งเสียงแตร	72
11. เทศกาลแห่งการคืนดี	78
12. เทศกาลอยู่เพ็ง	82

ความสำคัญของเลวีนิติ

หนังสือเลวีนิติอาจเป็นหนังสือที่เราศึกษาน้อยที่สุดในพระคัมภีร์ แต่ความจริงในหนังสือเลวีนิติเกี่ยวกับเรื่องกิจการงานของพระเจ้ามีความยิ่งใหญ่กว่าหนังสือเล่มอื่นๆ

เลวีนิติเป็นหนังสือที่เป็นทางเข้าสู่พระทัยของพระเจ้า ใจความสำคัญของหนังสือเล่มนี้คือ ความบริสุทธิ์ ทั้งนี้ มีการแสดงถึงใจความสำคัญนี้มากกว่า 87 ครั้งด้วยข้อความ เช่น “เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของสาธารณ ของมลทินจากของไม่มลทิน” (เลวีนิติ 10:10) และ “จงกล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายต้องบริสุทธิ์ เพราะเราพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์” (เลวีนิติ 19:2)

วัตถุประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ของเลวีนิติคือ เพื่อแสดงให้เห็นมนุษย์เห็นว่าพระเจ้าทรงตั้งกฎและบทบัญญัติของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็น**พระเจ้าผู้บริสุทธิ์** “พระเจ้ามิที่มนุษย์จึงมิได้มูสา” พระวาระของพระเจ้าไม่เพียงแต่สมบูรณ์แบบและไม่เปลี่ยนแปลงเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าที่เราสามารถรู้จักได้ เป็นพระเจ้าที่บริสุทธิ์และไม่มีมลทินอย่างแท้จริง ดังนั้น เราจึงสามารถไว้วางใจพระวาระของพระองค์ได้อย่างแท้จริง พระเจ้าได้ทรงสัญญาสิ่งใดไว้ พระองค์ก็ทรงสามารถกระทำได้ตามนั้น เพราะพระวาระของพระเจ้าปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์

ความจำเป็นในการยึดมั่นความจริงของพระวาระของเจ้านั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก อารมณ์หรือฝูงชนที่อาจเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจที่ถูกต้องไม่อาจเป็นตัวกำหนดทางอันเป็นแผนการที่แท้จริงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้

หนังสือเลวีนิติมีอำนาจต่างจากหนังสือเล่มอื่นๆ ในพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงบอกหนังสือเลวีนิติแก่โมเสสและเขียนขึ้นเป็นคู่มือแก่ปุโรหิตของอิสราเอล เนื้อหาของหนังสือเขียนขึ้นให้แก่มหาปุโรหิตที่ต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเหมือนกับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัส เลวีนิติมีถ้อยคำที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ตรัสโดยตรงต่อผู้ที่พระองค์ทรงเรียก เลวีนิติเป็นหนังสือที่เน้นคำว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า” คำพยากรณ์ต่างๆ นั้นเป็นความจริง เป็นถ้อยคำที่มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าเอง และเราจะต้องไว้วางใจในถ้อยคำเหล่านั้น

คำพยากรณ์จะต้องอยู่ในพระวาระของพระเจ้า ไม่ใช่การอนุมานเหตุการณ์ที่ไม่แน่นอนและไร้มูลเหตุ เราไม่อาจโอนเอนไปตามหลักคำสอนทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาได้

ย้อนกลับไปในเวลาที่ยิวคนแดนดินครองราชย์ในปี ค.ศ. 320 ผู้คนได้ละทิ้งข้อความอันสัตย์จริงจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แล้วไปเชื่อเรื่องโกหกของมนุษย์ คริสเตียนในเวลาของคอนสแตนตินรู้สึกว่ เวลาหนึ่งพันปีที่พระเยซูทรงปกครองบนแผ่นดินโลกได้เกิดขึ้นแล้วเพราะเวลาแห่งการต่อสู้ของเขาได้สิ้นสุดลงและความสงบสุขได้เกิดขึ้นแล้ว พวกเขาไม่ทราบแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงถูกซาตานหลอกลวง พวกเขาได้ถอดเสื้อผ้าแห่งความบริสุทธิ์ออกและ**ผสมหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เข้ากับศาสนาของชาวโรมที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้า** ผลลัพธ์คือ เขามักมีความร่วมมือกับชาวโรมที่ไม่ได้เชื่อพระเจ้า

ตั้งแต่นั้น มีผู้เผยวาระเท็จซึ่งได้สัญญาว่าจะเกิดการฟื้นฟูขึ้นทั่วโลก พวกเขามักจะเทศนาให้เลิกเชื่อหลักคำสอนเรื่องความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ และไปเชื่อในความรักของพระเจ้าที่ผิดๆ ว่าพระองค์จะมองข้ามความผิดบาปไป กลุ่มคนเหล่านี้เกิดขึ้นมาและจากไป แต่คริสตจักรที่แท้จริงยังคงอยู่ วัตถุประสงค์อันบริสุทธิ์ของคริสตจักรคือ เพื่อนำเอาร่างกายอันบริสุทธิ์ของผู้ที่เชื่อออกจากโลกนี้โดยไม่มีตำหนิหรือมลทินใดๆ งานของคริสตจักรจะสิ้นสุดเมื่อธรรมิกชนคนสุดท้ายได้เข้าในความเชื่อ ทั้งนี้ ตามพระคัมภีร์ ไม่ได้หมายถึงว่า จะต้องประกาศข่าวประเสริฐแก่ทุกคนในโลก (ก่อนที่จะพระเจ้าจะเสด็จมาได้) แต่เราจะต้องเทศนาพระกิตติคุณจนกว่าจะถึงวันที่คริสตจักรจะได้ทรงรับขึ้นไปบนสวรรค์

เหตุผลสำคัญในการศึกษาเทศกาลของพระเยโฮวาห์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์คือ เพื่อวางรากฐานที่มั่นคงตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น

ความหมายของเทศกาลของพระเยซูฮาวี

เทศกาลทั้งหลายของพระเยซูฮาวีเป็นแบบและเงาของสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น เทศกาลเหล่านี้เป็นแบบของแผนการของพระเจ้าสำหรับโลกนี้จนถึงสุดปลายของยุคนี้ เทศกาลเหล่านี้ทำให้เราเห็นแผนการในการไถ่บาปที่กำหนดไว้ก่อนที่จะทรงสร้างโลก แผนการนี้มียุคสมัยที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้อย่างชัดเจน เทศกาลทั้งเจ็ดแสดงให้เราเห็นวิธีที่พระเจ้าจะใช้เพื่อจะไถ่มนุษยยุคสมัยต่างๆ

แบบในพระคัมภีร์เก่าเป็นอักษรภาพหรือตัวอย่างที่มีชีวิตซึ่งแสดงให้เห็นสิ่งที่จะเกิดขึ้น นั่นคือ แบบในพระคัมภีร์เก่าเป็นเงาของสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น มีเพียงพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่สามารถสร้างเงาที่สมบูรณ์ของบุคคลหรือเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้นได้

อัครทูตเปาโลกล่าวถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่เกิดขึ้นกับอิสราเอลในการเดินทางในปากันดาร์ว่า “เหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ซึ่งกำลังประสพวาระสุดท้ายแห่งบรรดายุคเก่า” (1 โครินธ์ 10:11)

ข้อพระคัมภีร์นี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าประวัติศาสตร์ของอิสราเอลมีเหตุการณ์ต่างๆ มากมายที่เป็นแบบและเงาของเหตุการณ์เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้น อัครทูตเปาโลยังอธิบายแก่เราอีกว่า “โดยเหตุที่ธรรมเนียมเป็นแต่เพียงเงาของสิ่งประเสริฐที่จะมาในภายหลังมิใช่ตัวจริง เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีเสมอมาตามธรรมเนียมนั้น จึงไม่สามารถทำให้ผู้ที่เข้าเฝ้านั้นไร้ข้อตำหนิได้” (ฮีบรู 10:1)

ธรรมเนียมปฏิบัติเป็นสิ่งที่นำเราไปสู่พระคริสต์ งานทางฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นจะเกิดขึ้นเพื่อให้แบบและเงาของเทศกาลทั้งเจ็ดในพระคัมภีร์เก่าสำเร็จ

ในหนังสือเลวีนิติ มีเพียงบทเดียวที่ระบุความจริงที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์ไว้อย่างละเอียดที่สุดในพระคัมภีร์ เอช เค ดาเวนนี่อธิบายความจริงที่ชัดเจนเกี่ยวกับการทำนายที่มีอยู่ในบทนี้ว่า “บทนี้อาจจะเป็นบทที่ละเอียดที่สุดในพระคัมภีร์ โดยเริ่มต้นจากวันสะบาโตประจำสัปดาห์ อันเป็นวันระลึกถึงการหยุดพักจากการสร้าง ซึ่งขึ้นไปยังอนาคต นั่นคือ สะบาโตนิรันดร อันเป็นการหยุดพัก โดยไม่มีขาด ความผิดปกติหรือมนุษย์มาขัดขวาง ในเวลานี้ เรามีภาพร่างของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในยุคคริสตจักรปัจจุบันและสิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากคริสตจักรอยู่ในสวรรค์ และพระเจ้าจะทรงเริ่มต้นรวบรวมผู้ที่ได้รับคำสัญญาทางฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งคืออิสราเอล ดังนั้น บทนี้จึงมีความละเอียดมากกว่ามัทธิว 13 หรือวิวรณ์ 2-3 ในหนังสือมัทธิว เรามีข้อล้าลึกของแผ่นดินสวรรค์ในยุคปัจจุบันนี้ และในวิวรณ์ ประวัติศาสตร์สำคัญของคริสตจักรตั้งแต่การก่อตั้งในวันฟื้นเทคอสต์จนถึงการทรงรับขึ้นไปเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเพื่อชนชาติของพระองค์”^{*1}

“เทศกาลที่ยิ่งใหญ่ทั้งเจ็ด” ของพระเยซูฮาวีเป็นการพยากรณ์หรือการทำนายเกี่ยวกับเหตุการณ์ในอนาคตเมื่อพระเจ้าได้ทรงตั้งขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการของอิสราเอล เทศกาลสามเทศกาลได้สำเร็จแล้ว แต่อีกสี่เทศกาลยังจะเกิดขึ้นในคริสตจักรฟื้นเทคอสต์ปัจจุบัน เทศกาลสามเทศกาลสุดท้ายจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยจะเริ่มต้นด้วยเสียงแตรแรกในเทศกาลแห่งเสียงแตร

คนส่วนใหญ่มักจะมองข้ามความสำคัญที่ยิ่งใหญ่ในการแปลคำพยากรณ์อย่างถูกต้องของเทศกาลเหล่านี้ไป พระคัมภีร์เต็มไปด้วยความจริงที่ยิ่งใหญ่ซึ่งทรงประทานไว้ให้เรา ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเรา ผู้ที่มีความรอดที่จะชูดเอาความจริงเหล่านี้ขึ้นมาเพื่อจะนำเราไปยังความลึกล้าในพระเจ้าได้

^{*1} “Harvest Festivals” (เทศกาลเก็บเกี่ยว) โดยเอช เค ดาเวนนี่ สำนักพิมพ์ Lozeaux Brothers (ลาโซ บราเธอร์ส) ปี 1951

บทที่สาม

ตารางที่ ๑

เทศกาลทั้งเจ็ดของพระเยซูคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

เทศกาลทั้งเจ็ดของพระเยซูว่าห์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

[เลวีนิติ 23]

ฤดูกาลปลูก

๑. การตาย

1. เทศกาลปัสกา

การพยากรณ์

การปฏิบัติ

(1) เลวีนิติ 23:5 – วันที่ 14 ของเดือนนisan	(1) ความสำคัญของโลหิตในชีวิตของผู้ที่เชื่อ
(2) เหตุการณ์จริง – การตรึงที่ไม้กางเขน	(2) ฮีบรู 9:22
(3) 1โครินธ์ 5:7 – พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกา	(3) 1ยอห์น 5:8
(4) ปฐมกาล 22:7-8	(4) 1ยอห์น 1:9
(5) อพยพ 12:21, 23	(5) 1โครินธ์ 11:25
(6) จีวรณ 13:8	(6) 1ยอห์น 1:7 – การดำเนินชีวิต
(7) อีสยาห์ 53:4-10	(7) กิจการ 20:28
(8) ยอห์น 1:29	

๒. การฝัง

2. เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

การพยากรณ์

การปฏิบัติ

(1) เลวีนิติ 23:6	(1) ร่างกายที่แตกหักของพระเยซู
(2) เหตุการณ์จริง – พระเยซูกลายเป็นบาปเพื่อลบล้างความบาปในเนื้อหนัง เพื่อที่เราอาจถือเทศกาลด้วยขนมปังที่ไม่มีเชื้อได้	ก. ไม่มีความผิดบาปในพระองค์
ข. เราสามารถเข้าถึงพระเยซูเพื่อจะได้รับการชำระให้ปราศจากบาปได้
(3) 1โครินธ์ 5:8	(2) กาลาเทีย 5:9
(4) โรม 8:3	(3) กิจการ 2:38 – ลบล้างความผิดบาป
(5) อพยพ 12:19	(4) ใช้ชีวิตที่เป็นอิสระจากความผิดบาป
(6) อพยพ 34:25	(5) 2โครินธ์ 6:14-18; 7:1
(7) มัทธิว 1:21	(6) มัทธิว 16:6 – หลักคำสอนที่ผิด
	(7) 1ยอห์น 3:6-9
	(8) มัทธิว 13:33

(9) กาลาเทีย 5:9

(10) กาลาเทีย 5:19

๓. การฟื้นจากความตาย

3. เทศกาลผลรุ่นแรก

การพยากรณ์

(1) เลวีนิติ 23:10

(2) เหตุการณ์จริง – การฟื้นจากความตาย

(3) 1 โครินธ์ 15:20-23

การปฏิบัติ

(1) ผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

(2) โรม 11:16

(3) อพยพ 12:15

ฤดูกาลเติบโต

ยุคคริสตจักร

กิจการ 15:14-17

มัทธิว 13:30

กิจการ 18:21

๔. กำเนิดของคริสตจักร

4. เทศกาลเพ็นเทคอสต์

การพยากรณ์

(1) เลวีนิติ 23:15-21

(2) เหตุการณ์จริง – กิจการ 2:1-2
วันเริ่มต้นคริสตจักร

(3) อีสยาห์ 28:11-12

(4) โยเอล 2:28

(5) ยอห์น 7:37-39

(6) กิจการ 1:8

การปฏิบัติ

(1) กิจการ 2:4

(2) ความบริสุทธิ์

(3) พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นตราประทับ

(4) เอเฟซัส 2:1-4

(5) เอเฟซัส 4:30

(6) กาลาเทีย 5:22

(7) กิจการ 1:8

(8) ลูคา 24:49

(9) 1 โครินธ์ 12

(10) โรม 8:11

เทศกาลนี้เริ่มต้นในกิจการ 2:4 และ
จะดำเนินต่อไปจนกว่าคริสตจักรจะ
ได้รับขึ้นไป

ฤดูกาลเก็บเกี่ยว

๕ การรับคริสต์จักรขึ้นไป และการรวมชนชาติอิสราเอล

5. เทศกาลแห่งเสียงแตร

- (1) เลวีนิติ 23:23-24
 - (2) กัณฑ์การวิถึ 10:1-2 แตรสองตัวทำจากเงินหนึ่งชิ้น (เงิน = การไถ่บาป)
 - (3) แตรตัวแรก – การเรียกกลุ่มสมาชิก แตรตัวที่สอง – การเดินทางของค่าย
 - (4) 1 เธสะโลนิกา 4:16-17
 - (5) 1 โครินธ์ 15:51- 52
 - (6) วิวรรณ์ 4:1
- (เสียงแตรในวิวรรณ์เป็นแตรแห่งการพิพากษา ดังนั้น เสียงแตรสุดท้ายในวิวรรณ์จึงไม่ใช่แตรเพื่อการทรงรับขึ้นไป
- (7) วิวรรณ์ 5:9-10 แตรเพื่อการไถ่บาป)
 - (8) อุปมาว่าด้วยข้าวละมานและข้าวสาลี ข้าวละมานถูกมัดไว้ – คริสตจักรกำลังจัดกลุ่ม พระเจ้าจะทรงเติมคริสตจักรที่แท้จริงให้เต็มและจะทรงเก็บเกี่ยว

๖. การเกิดใหม่ทางฝ่ายวิญญาณของอิสราเอล

6. เทศกาลแห่งการคืนดี

- (1) เลวีนิติ 23:27
- (2) เหตุการณ์จริง – การคืนดีสุดท้ายของอิสราเอลในเวลาเจ็ดปีสุดท้ายตามที่ดาเนียลอ้างถึง
- (3) ดาเนียล 9:24 เศคาริยาห์ 12:10-11 วันแห่งการคืนดี – ความทุกข์เวทนา (จะเป็นแยกยิวแท้จริงและยิวปลอม ยิวปลอมจะมีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ยิวแท้จริงจะรำไห้และทำการหนัก)

๗ การครอบครองหนึ่งพันปี

7. เทศกาลอยู่เพิง

- (1) เลวีนิติ 23:34
- (2) เหตุการณ์จริง – อาณาจักรหนึ่งพันปี
- (3) กิจการ 15:14-16
- (4) เศคาริยาห์ 3:10

ออกแบบโดย อาร์ แมคคลาฟลิน 1983

เทศกาลทั้งเจ็ด

เทศกาลทั้งเจ็ด

(เลวีนิติ 23)

เทศกาลทั้งเจ็ดเป็นเทศกาลตามกำหนดของพระเจ้าเพื่ออิสราเอลจะรวมตัวกันในการประชุมบริสุทธิเพื่อนมัสการพระองค์ การเฉลิมฉลองในเทศกาลเหล่านี้เป็นการเลี้ยงด้วยการเดินรำ ความยินดี และการขอบพระคุณ เป็นเวลาที่ดีเมื่อผู้ที่มีความสุขให้การขอบพระคุณแก่พระเจ้าของตนเพราะได้รับการช่วยให้รอดและการดูแล

พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเทศกาลต่างๆ ขึ้นในอิสราเอล พลไพร่ไม่มีส่วนในการเลือกเทศกาลเหล่านี้หรือกำหนดเวลาและฤดูกาลของตนได้ กำหนดเวลาและวิธีการของเทศกาลไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้เพราะเทศกาลเหล่านี้ไม่ได้สำเร็จในตัวของมันเอง แต่เทศกาลเหล่านี้เป็นเงาของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นตามที่ได้พยากรณ์ไว้ และจะทำให้วัตถุประสงค์ของแต่ละเทศกาลสำเร็จ อิสราเอลถือปฏิบัติเทศกาลเหล่านี้อย่างเสมอมา แต่ไม่ใส่ใจบัญญัติของพระเจ้า ผลที่น่าเศร้าคือ อิสราเอลร่วมกับประชาชาติอื่นๆ ที่ไม่เชื่อพระเจ้าซึ่งอยู่รอบๆ นมัสการรูปเคารพและได้เสียตำแหน่งในการเป็นชนชาติที่บริสุทธิซึ่งแยกออกต่อพระเจ้าไป ความยินดีในเทศกาลเหล่านั้นขาดหายไปและงานเลี้ยงฉลองกลับกลายเป็นเพียงพิธีทางศาสนาที่ไร้ความหมาย การเฉลิมฉลองที่นำความยินดีและความสุขมาสู่อิสราเอลได้หายไป ทำให้กลายเป็นชนชาติที่ไม่มีชีวิต แห่งแล้ง ทำตามประเพณี มีความเฉยเมย พวกเขาละเลยการอัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ช่วยเขาให้รอดในอดีต อิสราเอลกลายเป็นผู้ร่วมงานฉลองที่ไม่มีการขอบพระคุณและไม่บริสุทธิ เป็นเทศกาลฉลองที่เป็นเพียงการรวมตัวกันทางสังคมที่ไร้ความหมาย

พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า “ใจของเราเกลียดวันเทศกาลข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว” (อิสยาห์ 1:14)

เทศกาลเหล่านั้นไม่ใช่เทศกาลของพระเยโฮวาห์อีกต่อไป แต่เป็นเพียงสิ่งที่พระเยชูทรงเรียกว่าเป็น “เทศกาลของชาวยิว”

วัตถุประสงค์เดิมของเทศกาลนั้นหายไป แม้ว่าเทศกาลทั้งหลายจะเสียความหมายทางประวัติศาสตร์ไป (เพราะอิสราเอลไม่แยกชีวิตของตนออกต่อพระเจ้าของเขา) แต่วัตถุประสงค์ที่สองของเทศกาลเหล่านั้นซึ่งมีความยิ่งใหญ่กว่าจะบรรลุผล โดยตอนนี้เราจะให้ความสนใจกับวัตถุประสงค์นี้เมื่อเราศึกษา “เทศกาลของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์”

เทศกาลทั้งเจ็ด

เทศกาลของพระเจ้านี้ทั้งหมดเจ็ดเทศกาล ความจริงที่ทนายไว้สี่เหตุการณ์แรกนั้นเกี่ยวกับคริสตจักร ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับคำสั่งบัญชาทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า เทศกาลทั้งสี่นี้ได้แก่

1. เทศกาลปัสกา
2. เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ
3. เทศกาลผลรุ่นแรก
4. เทศกาลเพ็นเทคอสต์

เทศกาลกลุ่มที่สองมีความเกี่ยวข้องกันเหตุการณ์ในอนาคตที่ทำนายเกี่ยวกับการกลับคืนของผู้ที่ได้รับคำสั่งบัญชาทางฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งคืออิสราเอลในการครอบครองแผ่นดินบนโลกเป็นเวลาหนึ่งพันปี

เทศกาลเหล่านี้ ได้แก่

5. เทศกาลแห่งเสียงแตร
6. วันแห่งการไถ่บาปหรือการคืนดี
7. เทศกาลอยู่เพ็ง

พระวอพระกษัตริย์ทำให้เราประหลาดใจเสมอ แผนการของพระเจ้าปะติดปะต่อกันในพระคัมภีร์เพื่อแสดงให้เห็นแผนการที่สมบูรณ์ เมื่อมองผ่านๆ เทศกาลเหล่านี้ดูเหมือนไม่สำคัญและไม่มีความเกี่ยวข้องกับอนาคต ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ทำให้อิสราเอลมีงานทำและมีความสุข และเวลาในการถือปฏิบัติจะเป็นอย่างไรก็ได้ แต่สิ่งสารพัดของพระเจ้าที่ไม่อาจค้นหาได้นั้นถูกซ่อนไว้ในเทศกาลเหล่านี้ ซ่อนไว้จากสายตาของโลกที่มีขอบเขตไปด้วยความบาป แต่กลับแสดงให้เห็นให้ผู้รักพระเจ้าได้เห็นการอัศจรรย์ที่จะเกิดขึ้น

เทศกาลเหล่านี้อาจแบ่งออกเป็นโครงสร้างที่แสดงไว้ชัดเจนโดยแสดงให้เห็นแผนการของพระเจ้าสำหรับยุคสมัยนี้ เช่นเดียวกับขบวนการที่ปลูกพืชเพื่อการเก็บเกี่ยว แผนการของเจ้ามีฤดูกาลปลูก การเติบโต และการเก็บเกี่ยว เทศกาลเหล่านี้ก็เป็นเช่นนั้น

๑ ฤดูกาลปลูก

ตารางที่ ๒

เทศกาลของพระเยซูคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

ฤดูกาลปลูก

เทศกาลของพระเยซูฮิวาห์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

ฤดูกาลปลูก

การตาย	การฝัง	การฟื้นจากความตาย
ปัสกา	เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ	เทศกาลผลรุ่นแรก

การพยากรณ์เกี่ยวกับ	การพยากรณ์เกี่ยวกับ	การพยากรณ์เกี่ยวกับ
การตายของพระเยซู คริสต์ พระเมษโปดก ของพระเจ้า 1โครินธ์ 5:7	พระเยซูนำเอาความผิด บาปไป - โดยตรึงความ บาปไว้ที่ไม่กางเขนของ พระองค์ 2โครินธ์ 5:21	พระเยซูฟื้นขึ้นจาก ความตาย - ผลแรก ของผู้ที่ล่วงหลับ 1โครินธ์ 15:3, 4, 20

ความสำคัญในชีวิต ของบุคคล	ความสำคัญในชีวิตของ บุคคล	ความสำคัญในชีวิต ของบุคคล
การกลับใจใหม่ โคโลสี 3:2	การบัพติศมาด้วยน้ำ โรม 6:1-5	การขึ้นจากการบัพติศ มาด้วยน้ำเพื่อดำเนิน ชีวิตใหม่ 2โครินธ์ 5:17

ชัยชนะเหนืออำนาจของความตาย พระเยซูนำเอาบุญแฉ่งความตาย แदनคนตายและหลุมศพมา และเสด็จขึ้นสู่เบื้องบน
พระองค์ทรงเป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากความตาย

เทศกาลปัสกา

เทศกาลปัสกา

เลวีนิติ 23:5; อพยพ 12:1-4; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:1-8

การตาย

เทศกาลปัสกาเป็นเทศกาลแรกของพระเยซูคริสต์ เทศกาลปัสกาเริ่มต้นขึ้นในอียิปต์เมื่อครั้งที่อิสราเอลเป็นทาสของฟาโรห์ ลูกหลานอิสราเอลไม่ได้เป็นเพียงทาสต่อชาวอียิปต์เท่านั้น แต่ยังเป็นทาสต่อความผิดบาปอีกด้วย แทนบูชาของเขาที่อุทิศแด่พระเยซูคริสต์ชำระบาปมาเป็นเวลานาน และเขารู้จักบรรดาพระเจ้าของอียิปต์มากกว่าพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของพวกเขา ชาวอิสราเอลจัดเลี้ยงตามแบบอย่างของอียิปต์ โดยเลี้ยงฉลองอย่างเต็มที่เพื่อสนองต่อต้นเหตุแห่งเนื้อหนัง และขอคำแนะนำทางฝ่ายวิญญาณจากพระผู้ทรงสร้างของอียิปต์ เช่น วัวทองคำ

ความผิดบาปครอบครองกายของเขา เจ็ดสิบครอบครัวที่เริ่มพักแรมในอียิปต์ได้เติบโตขึ้นและมีจำนวนมากกว่าล้านคน เขาต้องได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากสองสิ่ง

สิ่งแรก จากความบาปของเขาที่ทำให้เขาต้องได้รับโทษแห่งความตาย *“ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย”*

สิ่งที่สอง จากการเป็นทาสอันทุกข์ทรมาน

พระเจ้าทรงกำหนดเวลาและถึงเวลาแล้วที่อิสราเอลจะได้เป็นอิสระ

โมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า ได้รับการแต่งตั้งให้นำชาวอิสราเอลอพยพออกจากแผ่นดินที่พวกเขาเป็นทาสไปสู่แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้

โมเสสเพียงผู้เดียวไม่อาจช่วยอิสราเอลให้รอดพ้นได้ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าแห่งสวรรค์ ปัญหาที่สำคัญของอิสราเอลคือความผิดบาป ความผิดบาปได้แยกอิสราเอลออกจากพระเยซูคริสต์ พระเจ้าของเขา แล้วพระเจ้าจึงทรงแสดงความรักของพระองค์ต่ออิสราเอล เขาไม่ได้ทำอะไรเลยเพื่อให้หลุดพ้นจากการเป็นทาสทั้งทางร่างกายและวิญญาณ สิ่งเดียวที่เขาทำคือ เขาได้หันไปหาพระเยซูคริสต์ในความสิ้นหวังนั้นและได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ *“ครั้นเวลาล่วงมาช้านานกษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ คนอิสราเอลเศร้าใจมากเพราะเหตุที่เป็นทาสเขา จึงร้องคร่ำครวญขอความช่วยเหลือ เสี่ยงร่ำไห้ เพราะการที่ต้องเป็นทาสนี้ ดั่งขึ้นมาถึงพระเจ้า พระเจ้าทรงสดับเสียงคร่ำครวญของเขา จึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาที่พระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ”* (อพยพ 2:23- 24) เสียงคร่ำครวญอย่างจริงใจเพื่อขอให้รอดพ้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าประสงค์จากพวกเขา การคร่ำครวญนี้สัมผัสพระทัยของพระเจ้าและความรักของพระองค์ต่อพวกเขา ดังนั้น พระเจ้าจึงเตรียมและส่งโมเสสไปเพื่อเตรียมทางช่วยเหลือพวกเขาให้รอดจากการเป็นทาส

ในการช่วยให้รอดจากความบาป พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงทราบเกี่ยวกับการคร่ำครวญของอิสราเอลมาตั้งแต่ต้น แลตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลก พระองค์ได้ทรงเตรียมลูกแกะไว้เพื่อคลุมความผิดบาปของเขา ชาวอิสราเอลในอียิปต์ได้เห็นลูกแกะซึ่งเป็นเพียงแบบและเงาของพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมา แต่เมื่อครบกำหนดเวลา มนุษย์ทั้งปวงได้เห็นความหมายของแบบนี้ในพระเยซูคริสต์ พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้รับความผิดบาปของโลกไป

ลูกหลานของอิสราเอลกำลังจะได้เริ่มต้นใหม่ ชนชาติใหม่กำลังจะเกิดขึ้นจากความรอดพ้นนี้ อียิปต์สิ้นคลอนด้วยพระหัตถ์แห่งการพิพากษาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ภัยพิบัติต่างๆ ที่ส่งมาจากสวรรค์ทำให้เกิดความทุกข์ในแผ่นดิน ในความมืดของเวลาที่เยื้องคืบ ลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์จะต้องตายในการพิพากษาที่น่ากลัวครั้งสุดท้าย *“พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ‘เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์ และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะ*

ขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว...โมเสสประกาศว่า "พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์ และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งไม่แบ่งทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรัจฉานด้วยจะต้องตาย แล้วจะมีการพิลาปร้องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาแต่ก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะมีอีกเลย" " (อพยพ 11:1, 4-6)

ความน่ากลัวจากบัลลังก์พิพากษาคตกแก่มนุษย์และสัตว์ทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ แต่ชาวอิสราเอลเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงได้ยินเสียงร่ำร้องของเขา ทรงจัดเตรียมทางแห่งความรอดและช่วยให้รอดพ้นเพื่อเข้าสู่แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้

ในแผ่นดินที่ทรงสัญญานั้น พวกเขาจะไม่เป็นทาสอีกต่อไป หน้าที่ของเขาจะเปลี่ยนไปและเขาจะเป็นอิสระภายใต้การปกครองของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขา วิธีที่จะเลี้ยงภัยพิบัติแห่งความตายได้คือด้วยเลือดแกะที่ปราศจากตำหนิ แต่ละครอบครัวจะต้องฆ่าลูกแกะในเวลาเย็นก่อนที่จะมืดและจะต้องทำเลือดไว้ที่บ้านแต่ละหลัง "จงสั่งชุมนุมคนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครอบครัวละตัว ตามตระกูลของตน...ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ จงเก็บไว้ให้ดีถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้น ให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา" (อพยพ 12:3, 5-6)

เลือดของลูกแกะไม่ได้มีอำนาจเฉพาะแก่อิสราเอลเท่านั้น แต่แกผู้ที่จะเชื่อว่าเลือดนั้นมีอำนาจในการปกคลุมเขาจากความตายได้ คราวเรือนของผู้ที่เชื่อจะต้องทำเลือดนี้ไว้ที่บ้านของตนตามคำที่พระเจ้าตรัสทุกประการ ทั้งนี้ เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าเขามีความเชื่อในอำนาจของพระเจ้าที่จะช่วยให้เขารอดได้ด้วยเลือดนั้น วิธีที่จะรอดได้นั้นไม่ยุ่งยาก เพียงแต่ทำเลือดดองที่เสาด้านข้างสองด้านและเสาด้านบนของบ้าน "แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านวันเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่เจ้า ขณะที่เราประหารชาวอียิปต์" (อพยพ 12:13)

คืนปัสกาเป็นวันที่สิบในเดือนที่เจ็ดของปฏิทินอิสราเอล ในเวลาเที่ยงคืน ภัยพิบัติแห่งความตายผ่านเข้ามาในแผ่นดินและลูกหัวปีของทุกบ้านที่ไม่ได้ทำเลือดลูกแกะไว้ก็เสียชีวิตลง นั่นเป็นวันแห่งการเริ่มต้น วันแห่งความปิติยินดีที่ยิ่งใหญ่สำหรับชาวอิสราเอล เพราะเขาจะได้เป็นชนชาติที่เกิดใหม่ ในคืนนั้นเอง พวกเขาไม่เพียงแต่รอดจากความตายเท่านั้น แต่ยังได้รับการไถ่จากการเป็นทาสเพื่อเริ่มชีวิตใหม่ในการเดินทางในป่ากันดาร ซึ่งนำไปสู่แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้อีกด้วย

คืนนี้มีความสำคัญมากจนปฏิทินของอิสราเอลได้เปลี่ยนไป ชนชาติใหม่นี้จะเริ่มชีวิตใหม่ พระเจ้ามีบัญญัติว่า "ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า" (อพยพ 12:2)

พระเจ้าทรงกำหนดเทศกาลปัสกาขึ้นเพื่อชาวอิสราเอลจะไม่ลืมว่าเขาได้รอดพ้นจากการเป็นทาส ไม่ใช่ด้วยกำลังหรืออำนาจของพวกเขาเอง แต่ด้วยเลือดของลูกแกะที่ไหลออก เทศกาลนี้เป็นเทศกาลที่ทำให้ระลึกถึงความปิติยินดีที่ไถ่รอดจากความบาปและการเป็นทาส และรอดคอยความยินดีที่พระเมสสิยาห์จะเสด็จมา พระองค์ผู้ซึ่งจะตั้งการปกครองแผ่นดินของพระองค์ในแผ่นดินของเขา

ความสำเร็จของคำพยากรณ์เกี่ยวกับเทศกาลปัสกา

เทศกาลปัสกาสมนุญและสำเร็จเมื่อพระเยซู พระเมษโปดกของพระเจ้า ทรงวายพระชนม์ ลูกแกะที่ถูกฆ่าในอียิปต์เป็นเพียงแบบของมนุษย์ผู้ปราศจากบาปและตำหนิซึ่งถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขน ผู้ที่โลหิตไหลเพื่อให้คนบาปทั้งหลายเป็นอิสระจากความบาปและความตาย

อัครทูตเปาโลกล่าวยืนยันเกี่ยวกับภารกิจของพระเยซูไว้ดังนี้ "จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราได้ถูกฆ่าบูชาเสียแล้ว" (1 โครินธ์ 5:7) แม้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงให้โลหิตแห่งชีวิตของพระองค์เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจะได้รอดจากความตาย แต่ไม่ใช่ทุกคนจะรอด มนุษย์ทุกคนที่จะรอดได้นั้น จะต้องทำโลหิตนั้นลงบนชีวิตของตนตามพระวอนของพระเจ้า ความเชื่อจะไม่ใช่ความเชื่อ หากไม่ได้ประพฤติความเชื่อนั้นตามพระวอน

ความเชื่อไม่ใช่แค่ยกมือขึ้นและพูดว่า “ข้าพเจ้ายอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” แต่ความเชื่อคือการทำโลहितลงบนชีวิตของเราตามแผนการของพระเจ้า

พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “ถ้าไม่มีโลहितไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” และกล่าวอีกว่า **“แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจใหม่ จะต้องพินาศเหมือนกัน”**

พระเจ้าได้ทรงประทานแผนการแห่งความรอดในยุคคริสตจักรนี้ในวันเพ็นเทคอสต์ การแบ่งออกเป็นสามส่วนไม่ใช่เพื่อที่จะได้เถียงว่าส่วนใดเป็นการทำโลहितนั้น แผนการเพื่อการบังเกิดใหม่มีเพียงแผนการเดียว ผู้ที่อ้างว่าเชื่อในพระเจ้าจะต้องประพฤติตามความเชื่อนี้ ขั้นตอนทั้งสามขั้นเป็นสิ่งที่นำมาซึ่งชีวิตใหม่

1. การกลับใจใหม่ 2. การบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามของพระเยซู 3. การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ

การประพฤติด้วยความเชื่อตามพระวจนะทำให้ผู้ที่เชื่อได้เริ่มต้นใหม่ในการบังเกิดใหม่ โดยประสบการณ์นี้จะนำมนุษย์ออกจากโลกที่ชั่วร้ายในปัจจุบันไปสู่การเดินทางในป่ากันดารที่จะนำไปสู่แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ ธรรมิกชนที่แท้จริงไม่ใช่พลเมืองอียิปต์ แต่เป็นคนแปลกถิ่นที่ท่องเที่ยวไปในโลกเพื่อไปยังแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ แผ่นดินที่เราพักอยู่ชั่วคราวนี้เป็นแผ่นดินที่วันหนึ่งเราจะได้ปกครองและครอบครองร่วมกับพระเจ้าของเรา

การวายพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เป็นขั้นแรกในการสร้างแผ่นดินทางฝ่ายวิญญาณของผู้ที่จะปกครองและครอบครองร่วมกับพระเจ้าในแผ่นดินสวรรค์บนโลก พระเยซูตรัสเกี่ยวกับผลของการตายของพระองค์ว่า **“และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะประสบเกียรติกิจ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะคงอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก”** (ยอห์น 12: 23- 24)

พระเยซูชวายพระชนม์เพื่อที่พระองค์จะเป็นผลแรกของฝูงชนที่จะติดตามพระองค์

ความสำคัญของการตายในชีวิตของคุณ

การกลับใจจากความผิดบาป

พระเยซูทรงวายพระชนม์ทางธรรมชาติเพื่อช่วยเราจากความบาปของเรา ดังนั้น มนุษย์เก่าจะต้องตายถ้าเราจะเป็นบุตรที่บังเกิดใหม่ของพระเจ้า แทนบูชาเป็นส่วนหนึ่งของแผนการของพระเจ้าเพื่อยกความผิดบาป ในพระคัมภีร์เก่า แทนบูชาเป็นสถานที่ที่น่ากลัว เป็นสถานที่แห่งความตายที่ซึ่งเลือดของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไหลออกมาเพื่อลบมลทินความผิดบาป

ในขณะที่ยาโคบหนีเพื่อเอาชีวิตรอดจากความโกรธของเอซาวพี่ชาย เขาได้มายังที่ซึ่งเรียกว่า ลูส และเขาก็อนินมาหุนนุส ศิระชะ ในเวลากลางคืน เขาได้เห็นนิมิตที่ยิ่งใหญ่ และในนิมิตนั้น มีบันไดตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลกสู่สวรรค์ เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ เพราะในพระคัมภีร์เก่า ไม่มีใครมีนิมิตเกี่ยวกับทางที่จะขึ้นจากโลกไปสู่สวรรค์ วันต่อมา ยาโคบนำหินที่ใช้หุนนุสศิระชะนั้นสร้างเป็นแท่นขึ้นแล้วเทน้ำมันถวาย เขาได้กล่าวว่า **“.. พระเจ้าทรงสถิต ณ ที่นี้ แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้”** เขากลัวและพูดว่า **‘สถานที่นี้ศักดิ์สิทธิ์นัก สถานที่นี้มีชื่ออื่นไกลเป็นที่ประทับของพระเจ้า และประตูฟ้าสวรรค์’** (ปฐมกาล 28:16, 17)

ยาโคบได้ตระหนักว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเขาแม้เขาจะไม่รู้ก็ตาม และได้เรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล ซึ่งหมายถึง “ที่ประทับของพระเจ้า”

เขาได้พบความจริงเกี่ยวกับความรอดที่ยิ่งใหญ่ ที่ประทับของพระเจ้าเป็นสถานที่ที่น่ากลัวเพราะเป็นสถานที่ที่มีแท่นแห่งความตาย แต่ยังเป็นสถานที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่เพื่อช่วยผู้ที่มีความจำเป็น **ไม่มีมนุษย์คนใดอ้อมแทนบูชานี้ไปและรอดได้** ในยุคคริสตจักรนี้ แทนบูชาเป็นสถานที่ซึ่งคนบาปตายต่อชีวิตเก่าของตนเองเมื่อกลับใจใหม่ด้วยความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า แทนบูชาเป็นสถานที่แห่งน้ำตาซึ่งนำไปสู่ความตาย เป็นสถานที่ที่น่ากลัว ที่ซึ่งเนื้อหนังบิดไปด้วยความเจ็บปวดเมื่อตายต่อความผิดบาป งานจะไม่เสร็จสมบูรณ์จนกว่าความตายจะเกิดขึ้น อัครทูตเปาโลกล่าวเกี่ยวกับธรรมิกชนที่กลับใจใหม่ว่า **“เพราะว่าท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า”** (โคโลสี 3:3)

เขายังกล่าวเกี่ยวกับความจำเป็นที่มนุษย์ที่ผิดบาปจะต้องตายด้วยคำถามว่า “ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไป เพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้” (โรม 6:1-2)

เมื่อมีการกลับใจใหม่ ที่ประทับของพระเจ้าจะเปลี่ยนจากสถานที่แห่งความกลัวและเศร้าโศกเป็นสถานที่แห่งความยินดี เป็น “ประตูสวรรค์” คนบาปที่กลับใจใหม่จะพบว่าบันไดของยาโคบไม่ใช่อื่นใด แต่คือพระเยซูคริสต์ พระเมษโปดกของพระเจ้าที่รับความผิดบาปของโลกไป (ยอห์น 1:51) คนบาปที่กลับใจใหม่จะเริ่มชีวิตใหม่ในพระเยซูคริสต์

เทศกาลปัสกาของเรา

ทุกวันนี้ เราถือพิธีศีลระลึกเหมือนกับที่อิสราเอลถือเทศกาลปัสกา อุปลกรรมต่างๆ บนโต๊ะที่ใช้ทำพิธีศีลระลึกไม่มีความขลังใดๆ แต่เรามีทั้งความยินดีและโศกเศร้าในการทำพิธีศีลระลึก ในการประชุมนี้ เรามองย้อนกลับไปที่ความตายของพระเยซูคริสต์ด้วยความโศกเศร้า และเกลียดชังส่วนที่เราไม่เชื่อฟังและความบาปของเรา แต่ใจของเราเต็มไปด้วยความยินดีเพราะรู้ว่า ความผิดบาปของเราได้รับการให้อภัยด้วยพระโลหิตของพระองค์ และเรามีความยินดีในชีวิตใหม่ เราจึงมองไปข้างหน้าด้วยความยินดีและการคาดหวังที่พระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราจะเสด็จมาเพื่อรับเราจากโลกนี้ไปยังสวรรค์

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

[เลวีนิติ 23:6-8]

การฝัง

เทศกาลตามประวัติศาสตร์

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเริ่มต้นในวันปีสกาและดำเนินต่อไปเป็นเวลาเจ็ดวัน ไม่มีการเว้นช่วงระหว่างเทศกาลทั้งสองนี้ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อจะเลี้ยงฉลองกันโดยนำเอาเชื้อทั้งหมดออกจากบ้าน จากนั้นจึงอบและกินขนมปังไร้เชื้อ

ควรจดจำว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงสั่งให้ลูกหลานชาวอิสราเอลนำเอาเชื้อทั้งหมดออกจากบ้านของตนในวันแรก “วันนี้จะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแต่พระเจ้าชั้วชาติพันธู์ของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้นกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด จะต้องเปะให้ผู้นั้นเสียจากอิสราเอล” (อพยพ 12:14, 15)

ในพระคัมภีร์ เชื้อเป็นแบบของความผิดบาปและพระเจ้าประสงค์ให้คนของพระองค์ปราศจากเชื้อความบาปอย่างแท้จริง ผู้ที่ขัดคำสั่งห้ามไม่ให้กินเชื้อนั้นจะต้องถูกตัดออกจากอิสราเอล ในเวลาของเทศกาลนั้น ชาวอิสราเอลจะกวาดและชำระเอาเชื้อนั้นออกไปจากทุกซอกทุกมุมในบ้านของตนเพื่อเตรียมการในการถือเทศกาลดังกล่าว

การสำเร็จของคำพยากรณ์

พระเยซูคริสต์แบกรับความผิดบาปของโลกนี้และเอาชนะความบาปนั้นที่ไม่ทางเขนเพื่อช่วยเราให้รอด อิสยาห์พยากรณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ว่า “ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเจ็บปวด และคั่นเคยกับความเจ็บไข้ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แน่ทีเดียวท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และความเจ็บปวดของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบยตีและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความทรยศของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความบาปผิดของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายสมรณนั้น ตกแก่ท่าน ที่ท่านต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี” (อิสยาห์ 53:3-5) พระคัมภีร์ใหม่กล่าวแก่เราอีกว่า “และท่านที่ตายแล้วด้วยการละเมิดทั้งหลายของท่าน และด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตร่วมกับพระองค์ และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน พระองค์ทรงฉีกกรรมธรรมซึ่งได้ผูกมัดเราด้วยบัญญัติต่างๆ ซึ่งขัดขวางเรา และได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้นโดยทรงตรึงไว้ที่กางเขน” (โคโลสี 2:13, 14) และ “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์” (2โครินธ์ 5:21)

พระเยซูคริสต์ทรงแบกรับความผิดบาปของมนุษย์ทั้งปวง โดยรับเอาไปทางพระโลหิตของพระองค์ เพื่อที่ผู้ที่จะมาหาพระองค์สามารถได้รับการชำระจากความอธรรมทั้งปวง

การสำเร็จในชีวิตบุคคล

การบำบัดสมาด้วยน้ำ – การฝัง

ผู้ที่เชื่อเริ่มประสบการณ์แห่งความรอดเมื่อกลับใจใหม่และหันไปจากความผิดบาป แต่จะต้องมีการปฏิบัติอย่างอื่นด้วย และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อก็เป็นแบบของการปฏิบัตินี้

ในใจของผู้ที่กลับใจใหม่ จะมีการร่ำร้องขอให้มีการชำระล้างจากความผิดบาปทั้งปวง ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต กากลับใจใหม่ที่แท้จริงเป็นการชำระล้างความผิดบาปในปัจจุบัน แต่จะต้องมีการประพัตติอีกอย่างหนึ่งด้วยความเชื่อเพื่อชำระล้างใน

ชีวิตของคนบาปที่กลับใจใหม่ อัครทูตเปาโลกล่าว “เหตุฉะนั้น เราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้ว โดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในการตายนั้น เพื่อว่าเมื่อพระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายโดยเดชพระสิริของพระบิดาแล้ว เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยเหมือนกัน เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้ว ในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเข้าสนิทกับพระองค์ ในการเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย” (โรม 6:4, 5)

เราได้วางรากลงในความตายของพระองค์ เพื่อที่เราจะได้เป็นขึ้นอย่างสะอาดในการดำเนินชีวิตใหม่ร่วมกับพระเจ้า การรับบัพติศมาในน้ำคือการประพาศด้วยความเชื่อที่ทำลายเชื้อของความผิดบาปในอดีต ในพระคัมภีร์เก่า การเข้าสู่หน้ เป็นสัญญาการชำระล้างของพระเจ้าที่ทำให้ชาวอิสราเอลเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์ ชายที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ นั้นมีมลทินและถูกตัดออกจากอิสราเอล “ชายใดๆ ที่มีได้เข้าสู่หน้ มิได้เข้าสู่หน้ตัดหนึ่งหุ้มปลายของคชาติ จะต้องถูกตัดออกจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา” (ปฐมกาล 17:14)

โมเสสเกือบจะเสียชีวิตของตนเองเมื่อเขาพยายามที่จะนำลูกชายที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ มากับเขาเพื่อปลดปล่อยลูกหลานชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ (อพยพ 4:24-26) เครื่องหมายแห่งสัญญาในการชำระให้สะอาดมีความแน่นอน เพราะเป็นเรื่องความเป็นความตาย

ผลที่เกิดจากพิธีสู่หน้คืออะไร เราได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องนี้เมื่อโยชูวานำลูกหลานอิสราเอลไปสู่เขตแดนแห่งแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ คนเหล่านั้นเป็นชนรุ่นใหม่และยังไม่ได้เข้าสู่หน้ ดังนั้น พระเจ้าจึงตรัสสั่งโยชูวาให้ชายทุกคนเข้าสู่หน้ก่อนที่จะเข้าสู่แผ่นดินนั้น หลังจากโยชูวาเชื้อฟัง พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า “... ‘วันนี้เราได้กลิ้งความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว’ จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิลกาลจนทุกวันนี้” (โยชูวา 5:9)

การเข้าสู่หน้ในพระคัมภีร์เก่ากลิ้งเอาความอดสู (หรือความผิดบาป) ของอียิปต์ออกจากอิสราเอล ถ้าเขาไม่เชื้อฟัง ก็จะต้องตายในปากันดาร

เช่นกัน ข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ใหม่แสดงให้เห็นว่าผู้ที่เชื่อจะต้องทำอะไรเพื่อกลิ้งเอาเชื้อแห่งความบาปออกไป “และท่านได้บรรลุดีความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ ในพระองค์นั้น ท่านได้รับพิธีเข้าสู่หน้ ที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายเนื้อหนังเสียในการเข้าสู่หน้แห่งพระคริสต์ และได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในพิธีบัพติศมาแล้ว และในพิธีนั้นท่านได้ฟื้นขึ้นมาจากตายกับพระองค์ด้วย โดยเชื่อในการกระทำของพระเจ้าผู้ได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมา” (โคโลสี 2:10-12)

อัครทูตเปาโลมีประสบการณ์ในการรับบัพติศมาด้วยน้ำ อานาเนียบอกแก่เขาว่า “เดี๋ยวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมาด้วยออกพระนามของพระองค์ ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย” (กิจการ 22:16)

เชื้อของความผิดบาปถูกล้างหรือกลิ้งออกไปด้วยการฝังความบาปนั้นในน้ำแห่งการบัพติศมา และขึ้นมาชีวิตใหม่ ไม่ใช่ทุกคนที่รับบัพติศมาจะได้รับการชำระล้าง เพราะไม่ใช่การรับบัพติศมาที่ช่วยให้รอด แต่เป็นการเชื่อในพระวจนะของพระเจ้าที่ช่วยให้รอด “ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ” พระนามที่ช่วยให้รอดในการบัพติศมานั้นคือพระเยซูคริสต์เจ้า (กิจการ 2:38) “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

การสำเร็จในชีวิตของบุคคล การมีชีวิตบริสุทธิ์ – การตายต่อโลก

การไถ่บาปมีวัตถุประสงค์หลายประการ ทั้งนี้ มีวัตถุประสงค์สองประการจากหลายๆ ประการนั้น คือ การรอดพ้นจากความตายและจากการพิพากษา พระเจ้าทรงเรียกอิสราเอลออกจากอียิปต์เพื่อเป็นพยานแก่คนอธรรม “เหตุฉะนั้น ถ้าเจ้าฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรบริสุทธิ์ และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้คนอิสราเอลฟัง” (อพยพ 19:5-6)

พระเจ้าทรงเรียกคริสตจักรออกมาเช่นเดียวกัน ทรงเรียกให้เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ ผู้ซึ่งจัดอยู่กับการดี การทรงเรียกนี้เพื่อชำระล้างความผิดบาป “จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่ เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราได้ถูกฆ่าบูชาเสียแล้ว เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชื้อเก่า ซึ่งเป็นเชื้อของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังที่ไม่มีเชื้อ คือความจริงใจและสัจจะ” (1 โครินธ์ 5:7, 8)

บุตรของพระเจ้าทุกคนจะต้องทำความสะอาดบ้านและชำระล้างชีวิตของตนให้ปราศจากจากสิ่งที่ไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ตาม 1 เปโตร 1:18 เราได้รับการไถ่จากการประทุษร้ายอันหาสาระไม่ได้ (วิถีชีวิต) ของเรา จากชีวิตที่ไร้ค่าสู่ชีวิตที่บริบูรณ์และก่อให้เกิดผลเพื่อพระเจ้า อัครทูตเปาโลเขียนไปหาทิโมธีว่า “แต่ว่ารากฐานซึ่งพระเจ้าทรงวางไว้นั้นมีตราประทับไว้ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์’ และ ‘ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าละทิ้งความชั่วเสีย’ ” (2 ทิโมธี 2:19)

การมีชีวิตที่เปลี่ยนไปเพียงบางส่วนนั้นไม่เพียงพอ ยอห์นอัครทูตผู้สอนเกี่ยวกับเรื่องความรัก กล่าวว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความ

รักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือต้นหาของเนื้อหนังและต้นหาของตา และความทะนงในลาภยศ ไม่ได้เกิดมาจากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก และโลกกับสิ่งที่ยั่ววนของโลกกำลังล่องไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้า จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1ยอห์น 2:15-17)

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ดูก่อนท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนัง และวิญญาณจิต และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า” (2โครินธ์ 7:1)

เราจะต้องจำว่า เชื่อเป็นสิ่งที่ทำให้เนาเปื่อย ไม่มีทางที่จะควบคุมได้ เชื่อจะทำลายทุกสิ่งทีไปติดอยู่ อัครทูตเปาโลเตือนเราว่า “...ท่านไม่รู้หรือว่าเชื่อขนมเพียงชนิดเดียว ย่อมทำให้แบ่งดิบพู่ทั้งก้อน” (1โครินธ์ 5:6)

วิธีเดียวที่จะคงปราศจากความผิดบาปได้คือนำเอาความผิดบาปออกไปจากชีวิตของเราอย่างแท้จริง และหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการปนเปื้อนใดๆ โดยรักษาใจและชีวิตของเราให้บริสุทธิ์

ร่างกายคริสตจักรจะต้องรักษาตนเองให้ปราศจากเชื้อแห่งความบาป โดยแก้ไขปัญหาสมาชิกที่ไม่ยอมกลับใจใหม่ที่จะปนเปื้อนร่างกายทั้งหมดเพราะการทำ ความบาปอย่างตั้งใจ ในการที่จะพ้นจากความบาปที่ติดตัวมา เราจะต้องตายก่อน ผู้ที่ไม่ยอมตายเป็นเนื้อหนังที่มีต้นหาต่างๆ นั้น จะต้องพินาศอย่างแน่นอน

มาตรฐานในคริสตจักร

ศิษยาภิบาลมีหน้าที่ป้องกันไม่ให้มีเชื้อแห่งความบาปอยู่ในกลุ่มสมาชิกคริสตจักร ซึ่งจะทำได้โดยกำหนดมาตรฐานการประพฤติ เพื่อสร้างรากฐานในการดำเนินชีวิตใหม่กับพระเจ้าให้แก่ผู้เชื่อที่เพิ่งได้รับบัพติศมา

ในทุกยุคสมัย ศิษยาภิบาลเป็นผู้กำหนดมาตรฐานความบริสุทธิ์ของคริสตจักรตามพระวาทะของพระเจ้า

เมื่อศิษยาภิบาลตระหนักว่าต้องมีกำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับความบาป การกำหนดกฎระเบียบนั้นก็เป็นการกล่าวห้าม

พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนไว้ตรงๆ ว่าการดื่มเครื่องดื่มที่ทำให้มึนเมา สูบบุหรี่ยี่ห้อ หรือเดินรำเป็นความผิดบาป แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าได้เห็นความเลวร้ายของสิ่งเหล่านี้ จึงได้ถือว่าเป็นความผิดบาป การดูโทรทัศน์ถือว่าเป็นความบาป เช่นเดียวกับการสวมใส่เสื้อผ้าที่ไม่สุภาพเรียบร้อย ผู้รับใช้มีสิทธิ์ที่จะกล่าวห้ามหรืออนุญาตสิ่งต่างๆ ในโลกได้ พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า

“...ท่านจะกล่าวห้ามสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์...” (มัทธิว 16:19 และ 1โครินธ์ 5)

หน้าที่ของศิษยาภิบาลต่อคริสตจักรมีอยู่ในหนังสือวิวรณ์บทที่ 3 คำตักเตือนจากพระเจ้าแก่คริสตจักรทั้งหลายเขียนไว้เพื่อศิษยาภิบาลของคริสตจักร ไม่ใช่เพื่อสมาชิก จุดหมายแต่ละฉบับเริ่มต้นด้วยคำว่า “ถึงทูตสวรรค์...” (หรือศิษยาภิบาล) พระเจ้าทรงถือว่าศิษยาภิบาลมีหน้าที่รับผิดชอบต่อสมาชิกในคริสตจักรในสิ่งที่เขาได้รับมอบหมายให้ดูแล ศิษยาภิบาลมีหน้าที่เฉพาะในการดูแลวิญญาณของผู้ที่อยู่ในการดูแลของเขา

ทำไมต้องมีกฎโทษเมื่อมีความผิดบาปเกิดขึ้นในคริสตจักร

บางคนได้กล่าวว่า “ให้คนที่มาโบสถ์ได้ยินพระวาทะ แล้วในที่สุดเขาจะดีเอง” คำกล่าวนี้ไม่เป็นความจริง ในทางตรงกันข้าม คนเหล่านี้จะทำให้คริสตจักรมีมลทิน คริสตจักรที่โครินธ์เป็นที่พักพิงของชายที่ผิดประเวณี เปาโลกล่าวว่า

“การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่สมควรเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื่อขนมเพียงชนิดเดียว ย่อมทำให้แบ่งดิบพู่ทั้งก้อน จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแบ่งดิบก้อนใหม่...” (1โครินธ์ 5:6-7)

ความผิดบาปไม่เพียงแต่จะปนเปื้อนคริสตจักรเท่านั้น แต่ยังเป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าของคริสตจักรอีกด้วย ความผิดบาปในกลุ่มสมาชิกจะส่งผลกระทบต่อร่างกายทั้งหมด เรื่องของอาคานในโยชูวาบทที่ 7 แสดงให้เห็นความจริงนี้เป็นอย่างดี

“แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของต้องถวายนั้น เพราะอาคานบุตรคารมี ผู้เป็นบุตรคัปปี ผู้เป็นบุตรเศ-ราห์ ฝ่ายดาวิดได้นำของถวายบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเจ้ำก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล...ฝ่ายพระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า ‘จงลุกขึ้น

เกิด ไฉนเจ้าจึงซบหน้าลงดังนี้เล่า คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขาได้ยกยอกของที่ต้องถวาย เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยื่นหยัดต่อผู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ต้องถูกทำลาย เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ต้องถวายเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า "จงชำระตัวเสีย เพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลกล่าวเช่นนั้นว่า 'โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ต้องถวายอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยื่นหยัดต่อผู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ต้องถวายอยู่ในหมู่พวกเจ้า ออกเสียจากหมู่พวกเจ้า'...และโยชูวากับบรรดาศาสนิกอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรเศ-ราห์ พร้อมกับเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น และทองแท่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา ทั้งวัว ลา แพะ แกะ และเต็นท์ของเขาทุกสิ่งที่เขาถืออยู่ และนำคนกับของทั้งหมดขึ้นไปยังหุบเขาอาโคร์ และโยชูวากล่าวว่า 'ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเจ้าทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้' และบรรดาศาสนิกอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เผาเขาทั้งหลายด้วยไฟ และขว้างเขาด้วยก้อนหิน แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเจ้าก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้ เขายังเรียกที่นั้นว่าหุบเขาอาโคร์" (โยชูวา 7:1, 10-13, 24-26)

เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งว่าทำไมจึงจำเป็นต้องมีการลงโทษในคริสตจักรคือว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการลงโทษซึ่งอยู่ในความบาปนั้นจะกลายเป็นคนน่าเชื่อถือใจคด คนที่หน้าเชื่อถือใจคดเป็นผู้ที่ทำร้ายคริสตจักร เขาเป็นเหมือนปลวกในเนื้อไม้ แต่ที่สำคัญที่สุด ความรู้สึกปลอดภัยที่ไม่ถูกต้องทำให้พวกเขาไม่กลับใจใหม่และเปลี่ยนชีวิตให้ปฏิบัติตามพระเจ้า และวิญญาณของเขาจะหลงไป

คริสตจักรกำหนดมาตรฐานสำหรับสมาชิกของคริสตจักร จุดอ่อนในคริสตจักรส่วนใหญ่คือการไม่สามารถดำเนินการลงโทษได้ หลายครั้งผู้ต้องสงสัยว่าทำผิดที่อยู่ในคริสตจักรจะลาออกแทนที่จะถูกลงโทษ ถ้าคริสตจักรไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ คนๆ นี้จะเป็นอิสระ สามารถไปที่คริสตจักรอื่น และทำให้คริสตจักรนั้นเป็นมลทินได้อีก

ดังนั้น เชื้อแห่งความบาปไม่ได้ส่งผลกระทบต่อครอบครัวหนึ่ง หรือคริสตจักรหนึ่งเท่านั้น แต่ส่งผลกระทบต่อทั้งองค์การ ถ้าหากไม่มีการจัดการเอาเชือนั้นออกจากกลุ่มสมาชิกตามพระวอนะของพระเจ้า

เทศกาลผลรุ่นแรก

เทศกาลผลรุ่นแรก การฟื้นจากความตาย

เทศกาลตามประวัติศาสตร์

เทศกาลผลรุ่นแรกจะถือปฏิบัติในวันที่สิบหกของเดือน ซึ่งเป็นวันที่สามหลังจากการถือปัสกา

ชาวอิสราเอลไม่ได้ฉลองเทศกาลนี้ในขณะที่พักแรมอยู่ในป่ากันดาร เทศกาลนี้จะเป็นการฉลองผลรุ่นแรกของสิ่งที่ได้จากแผ่นดินอันเป็นมรดกของเขา บทเรียนที่ชาวอิสราเอลจะต้องเรียนรู้ในการถือเทศกาลนี้คือ เขาไม่ได้เป็นผู้ถือครองแผ่นดินนี้ แต่เป็นผู้พิทักษ์แผ่นดินนี้ให้แก่พระเจ้า

เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาว่าจะอวยพรลูกหลานชาวอิสราเอล พระองค์ทรงเตือนเขาว่าแผ่นดินโลกทั้งหมดเป็นของพระองค์ “เหตุฉะนั้น ถ้าเจ้าฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นกรรมสิทธิ์ของเราที่เราเลือกสรรจากท่ามกลางชนชาติทั้งปวง **เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา**” (อพยพ 19:5)

เมื่อผลรุ่นแรกของการเก็บเกี่ยวมีขึ้นในแผ่นดินของอิสราเอล ชาวอิสราเอลแต่ละคนจะนำฟ่อนข้าวแรกมาถวายแด่พระเจ้า พระองค์ตรัสสั่งว่า “เจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือข้าวคั่วข้าวสาลี จนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วชาติพันธุ์ของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป” (เลวีนิติ 23:14)

พระเจ้าจะทรงอวยพรแก่อิสราเอลเมื่อเขาถวายผลแรกที่ได้จากแผ่นดินให้กับพระองค์ ทุกคนที่กักเก็บสิ่งที่เป็นของพระเจ้ากำลังตัดสิทธิ์ตนเองในการรับพระพรจากพระองค์ ผู้พยากรณ์มาลาคียอ์ให้อิสราเอลทราบเกี่ยวกับการอวยพรอันเกิดจากการถวายผลรุ่นแรกว่า “...จงนำทศภาคเต็มขนาดมาไว้ในคลังเพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ดูสิหรือว่า เราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่” (มาลาคีย์ 3:10)

การสำเร็จของคำพยากรณ์

เทศกาลผลรุ่นแรกเป็นแบบและเงาของการฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “เรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้รับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เป็นเรื่องสำคัญที่สุดคือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์ เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น... แต่ความจริงพระคริสต์ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว **และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น**” (1โครินธ์ 15:3-4, 20)

คำพยากรณ์เกี่ยวกับเทศกาลนี้สำเร็จเมื่อพระเยซูคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อพวกเราที่จะได้รับความรอด

การฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นผลแรกของผู้ที่ตายแล้ว ทำให้พระองค์มีชัยชนะเหนือซาตาน เพราะพระองค์มีชัยชนะเหนือความตาย แดนคนตายและหลุมฝังศพ พระองค์เป็นขึ้นมาด้วยชัยชนะเหนือหลุมฝังศพและเสด็จขึ้นสู่อำนาจบน ทั้งนี้ เป็นความจริงที่สำคัญที่สุดแห่งคริสตศาสนา อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาไม่ ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็ไม่มีหลัก ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็ไม่มีหลักด้วย...ท่านก็ยังคงอยู่ในบาปของตน” (1โครินธ์ 15:13-14, 17ข) แต่ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายและให้เราได้มีความรอดตลอดนิรันดร์

พระองค์ทรงเป็นผลแรกของการเก็บเกี่ยวผู้ที่เชื่อที่จะฟื้นขึ้นในยุคนี้อีกเพื่อมีชีวิตนิรันดร์ พระองค์ได้เป็น “ผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” (โคโลสี 1:18) และได้เปิดทางแก่ผู้ที่เชื่อซึ่งได้บังเกิดใหม่ให้ตามมา

การสำเร็จในชีวิตของบุคคล

การบังเกิดใหม่ด้วยน้ำ – การเป็นขึ้นใหม่ในชีวิตใหม่

เทศกาลผลรุ่นแรกเลี้ยงฉลองพร้อมกับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ และเป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเป็นแบบของการฝังความผิดบาปไว้ในน้ำด้วยการบังเกิดใหม่ เทศกาลผลรุ่นแรกเป็นแบบของธรรมิกชนที่ได้รับบังเกิดใหม่ซึ่งออกจากรุ่นเก่าเข้าสู่ชีวิตใหม่

ผู้ที่เชื่อซึ่งได้กลับใจใหม่จะแสดงให้เห็นว่าเขาได้หันไปจากความผิดบาปในชีวิตประจำวันและการประพฤติของเขา พระเจ้าทรงมีบัญญัติโดยให้แก่อัครทูตเปาโลว่า “เหตุฉะนั้นจึงประหารโลกีย์วิสัยในตัวท่านเสีย มีการลวงประเวณี การโสโครก ราคะ ตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็จะลงมา ครึ่งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครึ่งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้ แต่บัดนี้ สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสีย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การพูดให้ร้าย คำพูดหยาบโลน อย่าพูดมุสาต่อกัน เพราะว่าท่านได้ปลดวิสัยมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว และได้สวมวิสัยมนุษย์ใหม่ ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ตามพระฉายาของพระองค์ผู้ทรงสร้าง ให้รู้จักพระเจ้า” (โคโลสี 3:5-10)

ดังนั้น ผู้ที่เชื่อซึ่งได้รับบังเกิดมาจึงมีงานที่จะต้องทำเพื่อเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้า ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวแก่ผู้ที่เขาให้บัพติศมาว่า “เหตุฉะนั้นจึงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น” (มัทธิว 3:8) ทุกวันนี้ คำตักเตือนยังคงเป็นเหมือนกับในสมัยของยอห์น เราจะต้องวางขวานไว้ที่โคนต้นไม้และมนุษย์เก่าจะต้องล้มลงมา เพื่อที่มนุษย์ใหม่จะขึ้นมาเพื่อดำเนินในชีวิตใหม่ได้

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปท่านอย่าประพฤติอย่างคนต่างชาติที่เขาประพฤติกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไร้สาระ...เรามีใจปราศจากโอตตปปะปล่อยตัวทำการลามกและละโมภในกาม ทำการโสโครกทุกอย่าง แต่ว่าท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้เรียนรู้เรื่องพระองค์ตามสัจธรรม ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว ท่านจงทิ้งตัวเก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปสู่ความตายตามตัณหา อันเป็นที่ลอกลวง และจงให้วิญญาณจิตของท่านเปลี่ยนใหม่ และให้ท่านสวมสภาพใหม่ ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (เอเฟซัส 4:17, 19-24)

๒ ฤดูแล้งโต

ตารางที่ ๓

เทศกาลของพระเยซูคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

ฤดูแล้งโต

ฤดูกาลเติบโต

เทศกาลเพ็นเทคอสต์

วันสุดท้ายของ เทศกาลสัปดาห์	วันเพ็นเทคอสต์	กำเนิดของคริสตจักร
	กิจการ 2:1-4 ยุคปัจจุบัน	
ชาวอิสราเอลปฏิเสธ พระเยซูคริสต์ และ พระองค์ทรงให้เขา กระจ่ายกันไปในชน ชาติต่างๆ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:1-3	เวลา 2,000 ปี ซึ่งไม่มี คำพยากรณ์ที่เกี่ยวกับ อิสราเอลอีก พระเจ้า ทรงนำชาวต่างชาติมา เป็นของพระองค์ กิจการ 15:14-17	คริสตจักรได้รับขึ้นไป และชาวอิสราเอลที่ เหลือกลับสู่แผ่นดินที่ ทรงสัญญาไว้ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:4-10

เทศกาลเพนเทคอสต์

1906...

เมืองลอส แองเจลิส - คริสตจักรที่ถนนอซูซา (Azusa Street)

ทุกวันนี้...

การประชุมของชาวเพนเทคอสต์ทั่วโลกจนกว่าจะทรงรับขึ้นไป...

เทศกาลเพ็นเทคอสต์

๒ ฤดูกาลเติบโต

เทศกาลเพ็นเทคอสต์

(เลวีนิติ 23:15-21)

เทศกาลตามประวัติศาสตร์

เทศกาลผลรุ่นแรกเป็นวันแรกของระยะเวลาเจ็ดวันสะบาโตที่เรียกว่า เทศกาลสัปดาห์ เทศกาลสัปดาห์เริ่มด้วยการเก็บเกี่ยวข้าวบาร์ลีและจบด้วยการรวบรวมข้าวสาลี มีการเลี้ยงฉลองเฉพาะวันแรกและวันสุดท้ายของเทศกาลสัปดาห์นั้น การยี่นถวายฟ่อนข้าวแรกในการเก็บเกี่ยวข้าวบาร์ลีจะฉลองกันในวันแรกของเทศกาลผลรุ่นแรก ห้าสิบวันต่อมา วันเพ็นเทคอสต์จะเฉลิมฉลองด้วยการถวายของถวายใหม่ ของถวายนี้เป็นสิ่งที่ได้จากเมล็ดพืชจากการเก็บเกี่ยวใหม่ เทศกาลนี้หมายถึงการเริ่มต้นเก็บเกี่ยวข้าวสาลีอย่างแท้จริง

ในช่วงเทศกาลผลรุ่นแรกนี้ จะมีการยี่นถวายรวงข้าวบาร์ลีเพื่อเป็นของถวายแด่พระเจ้า แต่ในเทศกาลเพ็นเทคอสต์ เมล็ดพืชจากการเก็บเกี่ยวทั้งหมดจะถูกขัดเกลา บดเป็นแป้ง และจากแป้งนี้ จะอบเป็นขนมปังสองก้อนและถวายต่อพระเจ้าเพื่อเป็นของถวายต่อพระองค์

ความสำเร็จของคำพยากรณ์

การตาย การฝัง และการฟื้นจากความตายของพระเยซูคริสต์ทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับเทศกาลของพระเยโฮวาห์สามเทศกาลแรกสำเร็จ ตอนนี้ ห้าสิบวันต่อมา เทศกาลสัปดาห์จบสิ้นลง และการฉลองวันเพ็นเทคอสต์เริ่มต้นขึ้น ในวันนี้อะป้อมปี ค.ศ. 33 ในห้องชั้นบนในกรุงเยรูซาเล็ม เหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์กว่า 120 คนที่อธิษฐานอยู่ ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ “เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึง จำพวกศิษย์จึงรวมอยู่ในที่แห่งเดียวกัน ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก้องทั่วตึกที่เขานั่งอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขากระจายอยู่บนเขาลิ้นทุกคน เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด” (กิจการ 2:1-4)

โลกนี้ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป เพราะในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ยุคคริสตจักรได้เริ่มต้นขึ้น

อัครทูตเปาโลเขียนเกี่ยวกับข้อล้าลึกของคริสตจักรไว้อย่างมากมาย ข้อล้าลึกที่ยิ่งใหญ่ของคริสตจักรประการหนึ่งคือ กทำลายอุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ซึ่งขวางกั้นระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติ สำหรับชาวยิวแล้ว ชาวต่างชาติเป็นสุนัขและมีความน่ารังเกียจจนพวกเขาจะไม่ทานอาหารร่วมกัน สองสามปีหลังจากวันเพ็นเทคอสต์ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เทลงมา สิ่งที่มีมนุษย์ไม่สามารถทำให้สำเร็จได้ในเวลาหลายศตวรรษก็ได้สำเร็จลง ในกิจการบทที่ 10 เราเห็นว่า ชาวต่างชาติร่วมกับชาวยิวในการนมัสการพระเยซูคริสต์ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความเป็นศัตรูกันระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติแตกหักลง เป็นภาพที่น่ายินดีที่ได้เห็นชาวยิวและชาวต่างชาติ (ก่อนขนมปังสองก้อน) จับมือกันเป็นหนึ่งเดียวในการถวายการสรรเสริญแห่งเพ็นเทคอสต์เพื่อพระเยซูคริสต์พระเจ้าของเขา กำแพงกั้นกลางระหว่างชาวยิวและชาวต่างชาติได้แตกหักลง (เอเฟซัส 2:11-16)

วันเพ็นเทคอสต์เป็นจุดเริ่มต้นของฤดูกาลเติบโตที่มีระยะเวลานานกว่า 1,900 ไร่ปีแล้ว ในช่วงเวลานี้ มีการเก็บเกี่ยวผู้เชื่อที่ได้บังเกิดใหม่ทั่วโลก

วัตถุประสงค์ของเพ็นเทคอสต์

และยุคคริสตจักรที่เกิดจากเพ็นเทคอสต์

มักจะมีแนวความคิดผิดๆ เกี่ยวกับงานของคริสตจักรในยุคนี้เกิดขึ้นเสมอ

ประการแรก มีผู้ที่รู้สึกว่าการคริสตจักรจะต้องนำโลกนี้ทั้งหมดมาเชื่อเพื่อให้พระเจ้ากลับมาครอบครองโลกที่ซึ่งคนส่วนมากจะนับถือศาสนาคริสต์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ที่ระบุว่ามันเป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับยุคคริสตจักร เราไม่มีหลักฐานทางประวัติศาสตร์ใดๆ ที่จะเป็นอย่างนั้น เวลามาผ่านไปกว่า 1,900 ปี ตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์ คริสตจักรที่บริสุทธิ์แท้จริงของพระเจ้ายังคงเป็นกลุ่มเล็กๆ ในชนชาติต่างๆ ของโลกนี้

ถ้าคริสตจักรจะถูกตัดสินจากผลของการเทศนาข่าวประเสริฐ โดยพิจารณาจากการนำโลกนี้มาเชื่อพระเจ้า ก็จะต้องถือว่าคริสตจักรล้มเหลว ในยูดาห์เดิม ในวันเพ็นเทคอสต์ กว่า 3,000 คนได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากนั้นไม่นาน มีอีก 5,000 คนจากนั้นมีฝูงชนกลุ่มหนึ่งได้รับพระวิญญาณ ดูเหมือนว่าคริสตจักรจะนำคนทั้งเมืองมาหาพระเจ้า แต่จริงๆ แล้วในเวลานั้นหรือตั้งแต่เวลานั้นมา ไม่ใช่ทุกคนในกรุงเยรูซาเล็มได้รับเชื่อเข้ามาในคริสตจักร ทุกวันนี้ คนจำนวนมากพูดเกินความจริงเกี่ยวกับผลของคริสตจักรยุคแรก อัครทูตเปาโล ผู้ประกาศและมิชชันนารีที่ยิ่งใหญ่ได้นำคนจำนวนมากเข้ามาในคริสตจักร อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ไม่ยอมรับคำเทศนาของเขามีมากกว่าผู้ที่ได้เชื่อ เปาโลไม่ได้โอ้อวดว่าเขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่มีคนเป็นพันๆ คน เขาไม่ได้นำเยรูซาเล็ม เอเธนส์หรือโรมทั้งเมืองมาหาพระเจ้า การเป็นพยานของเขานั้นเป็นการถ่อมใจเป็นอย่างมาก เป้าหมายของเขาในการเทศนาและมุมมองเกี่ยวกับความสำเร็จคือ "ให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง" ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลคาดหวังที่จะทำ เขาไม่เคยหลอกตนเองด้วยความคิดว่า เขาจะทำให้ชาวยิวหรือชาวต่างชาติทั้งหมดในเวลานั้นได้เข้าสู่ความรอด

แล้วอำนาจที่กระตุ้นให้เปาโลให้ชีวิตของตนเพื่อข่าวประเสริฐคืออะไรถ้าไม่ใช่เพื่อให้เกิดการฟื้นฟูทั่วโลกในคริสตจักร เปาโลรู้แน่ชัดเกี่ยวกับคำเทศนาของคริสตจักรและภารกิจของคริสตจักร เขาเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรในเวลานั้นหรือในอนาคต ซึ่งเป็นสิ่งที่แน่นอน เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้สำแดงที่สภาในเยรูซาเล็มและผู้เทศนาทุกคนในคริสตจักรยุคแรกเข้าใจเป็นอย่างดี

สภาที่กรุงเยรูซาเล็ม

(กิจการ 15)

จนถึงเวลานี้ ไม่มีการประชุมใดในโลกที่มีความสำคัญเท่ากับการประชุมของผู้ที่เชื่อในพระนามพระเยซูเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 46

ผู้แทนในสภาไม่ได้มีเพียงอัครสาวกเท่านั้น แต่ยังมีผู้นำทุกคนในคริสตจักรอีกด้วย การประชุมนี้เกี่ยวข้องกับวิกฤตสำคัญที่คริสตจักรยุคแรกต้องเผชิญและเป็นการประชุมที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้นอย่างแน่นอน ทั้งนี้ การประชุมจบลงพร้อมทางแก้ไขตามที่พระเจ้าประทานให้ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับว่าพี่น้องชาวยิวและชาวต่างชาติในคริสตจักรจะต้องทำอะไรร่าง

อย่างไรก็ตาม หลังจากศึกษาข้อพระคัมภีร์เก่า มีการตกลงกันที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งเป็นแนวทางสำหรับผู้รับใช้ของคริสตจักรในยุคนี้ การตกลงกันดังกล่าวชี้ให้เห็นงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากเพ็นเทคอสต์จนถึงกาลสุดท้าย การตกลงกันนี้คือว่า "สิเมโอนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์ คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า 'ภายหลังเราจะกลับมา และเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่นๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเราจองไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้ให้ทราบแต่โบราณกาลได้ตรัสไว้แล้ว' " (กิจการ 15:14-18)

ผู้เทศนาข่าวประเสริฐจะสามารถทำงานด้วยเสรีภาพในการทรงเรียกได้อย่างแท้จริง คือ เขาจะต้องรู้อย่างแน่นอนว่าอะไรจะเกิดขึ้นจากการเทศนาข่าวประเสริฐนั้น

เขาจะต้องเข้าใจภารกิจของคริสตจักรของพระเจ้าในเวลานี้และบทบาทของธรรมิกชนของพระเจ้าในเวลาที่จะมาถึงอย่างแท้จริง การตกลงกันของสภาที่เยรูซาเล็มตอบคำถามสองคำถามนี้ ทั้งนี้ คริสตจักรในโลกปัจจุบันได้ดำเนินการตามการตกลงกันนั้น พระเจ้าทรงเยี่ยมชาวต่างชาติเพื่อจะทรงเลือกให้เขาเป็นของพระองค์

ทั้งนี้ ข้อลึกลับของคริสตจักรที่สำเร็จคือ “และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์ ซึ่งในสมัยก่อนพระองค์ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่มนุษย์เหมือนอย่างบัดนี้ ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครทูตผู้บริสุทธิ์และพวกผู้เผยพระวจนะโดยพระวิญญาณ นี่คือคนต่างชาติได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับคำสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น” (เอเฟซัส 3:4-6)

พระเจ้าทรงเยี่ยมคนต่างชาติเพื่อจะทรงเลือกให้เขาเป็นของพระองค์

ทุกคนที่กลับใจจากความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายของพระคริสต์ ธรรมชาติของพระเจ้าคนนี้จะรักษาความรอดของเขาได้ด้วยการใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์เพื่อพระเจ้า การเทศนาข้อความที่ช่วยให้ชีวิตรอดนี้ได้เพิ่มธรรมชาติเข้าในคริสตจักรในช่วงเวลาหลายศตวรรษที่ผ่านมา พระเจ้าได้ทรงเพิ่มเติมกลุ่มธรรมิกให้แก่คริสตจักรแห่งสง่าราศีของพระเจ้าอย่างเงียบๆ นักเขียนคนหนึ่งได้เปรียบเทียบงานนี้เหมือนกับการสร้างพระวิหารของซาโลมอน ในขณะที่มีการสร้างพระวิหารของซาโลมอนขึ้น ไม่มีการตอกตะปู เลื่อยหรือเสียงก๊อกลงให้คนสนใจในการก่อสร้าง ความสวยงามและเสน่ห์ไม่ได้ใช้ในการสร้างพระวิหาร แต่อยู่ที่งานหนักที่ทำเบื้องหลัง ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีส่วนที่ต้องมีชื่อเสียงมาทำงานนี้ ความสวยงามทั้งหมดจะอยู่ในพระวิหารที่สมบูรณ์ **ทุกวันนี้บ้านทางฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นมากถูกสร้างขึ้นมา ไม่ใช่เพื่อสง่าราศีของผู้ที่สร้าง แต่เพื่อสง่าราศีของพระเจ้า**

มีการค้นหาหินที่จะนำมาสร้างบ้านทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้าอยู่เสมอ หินแต่ละก้อนจะต้องพร้อมที่จะถูกตัดและแกะด้วยพระวจนะของพระเจ้าเพื่อให้เหมาะกับอาคารของพระองค์ ก้อนหินเหล่านี้มักจะเป็นผู้ที่เรานึกไม่ถึงว่าจะมาเป็นคริสเตียน ในขณะที่หลายคนมองหาแพทย์และทนายความและคนยิ่งใหญ่ของโลกนี้เพื่อเป็นหินที่ใช้ในการสร้าง แต่พระเจ้าทรงเลือกสิ่งที่ย่อมแอของโลกลนี้เพื่อทำให้คนฉลาดตั่งเสียง ไม่มีคนฉลาดหรือมีตระกูลมากนักที่ได้รับการเรียก แต่คนจน คนพิการและคนตาบอดจากทางหลวงและซอยต่างๆ ได้รับข่าวประเสริฐด้วยความยินดี ผู้เทศนาทุกคนต้องระลึกว่าคริสตจักรนี้ก่อตั้งขึ้นด้วยศิลาเอกที่ถูกมนุษย์ปฏิเสธ ผู้ที่ถ่อมใจได้รับฟังพระวจนะนี้อย่างเงียบๆ และได้ใช้ชีวิตของตนแก่พระเจ้าอย่างเต็มใจ คนเหล่านี้คือผู้ที่ร่วมกันเป็นร่างกายของคริสตจักร ยุคสมัยนี้กำลังจะสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว และวันหนึ่งหินก้อนสุดท้ายของอาคารของพระเจ้า ซึ่งเป็นคริสตจักรจะวางอยู่ในที่ของมัน และเสียงตะโกนแห่งชัยชนะจะดังจากสวรรค์ในขณะที่พระเจ้าแห่งพระสิริทรงรับเอาคริสตจักรที่พระองค์ทรงซื้อด้วยพระโลหิตไปจากโลกนี้

การสอนที่นำไปในทางที่ผิดมากที่สุดอย่างหนึ่งที่ได้ระบอบในคริสตจักรคือว่า คริสตจักรจะล้มเหลวในการทำงานบนโลกนี้หากไม่มีการฟื้นฟูที่ใหญ่ยิ่งในเวลาสุดท้ายนี้ แล้วผลสุดท้ายนี้จะได้ขึ้นไปเมื่อพระองค์ทรงรับไปเพื่อปกครองและครอบครองกับพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ใหม่ข้อใดสอนในเรื่องนี้ ไม่มีข้อพระคัมภีร์ใหม่ใดที่กล่าวว่าจะมีการฟื้นฟูทั่วโลกในเวลาสุดท้ายเพื่อเข้าสู่คริสตจักร พระเจ้าทรงไม่สับสนเลย ในระหว่างเวลา 1,900 ปี พระองค์ทรงมีคริสตจักรแห่งสง่าราศีที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยซึ่งรอคอยการที่พระองค์จะทรงเรียกขึ้นไปนี้มาตลอด เราเป็นองุ่นสุดท้ายในการเก็บเกี่ยว ไม่ได้หมายความว่า เราไม่สามารถหรือจะไม่มีมีการฟื้นฟู เป็นไปได้ที่อาจมีการฟื้นฟูสุดท้ายก่อนที่คริสตจักรจะถูกเรียกขึ้นไป พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนในเรื่องนี้ไว้ ผลที่ได้จะถูกตัดสินจากการที่คริสตจักรยุคสุดท้ายมีความร้อนรนหรือไม่ แต่พระเจ้าทรงมีส่วนที่ยิ่งใหญ่ในคริสตจักรแห่งชัยชนะของพระองค์รออยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงเลือกหินที่ยิ่งใหญ่และมีค่าที่กำลังรอการตัดและแกะเพื่อจะต่อเป็นโครงสร้างคริสตจักรที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า การทรงรับคริสตจักรขึ้นไปจะเป็นปลายยุคคริสตจักร ทุกคนที่มาหาพระเจ้าหลังจากเวลานี้จะเป็นคนอีกกลุ่ม เขาจะไม่ได้เป็นกษัตริย์และปุโรหิตของพระเจ้า ในยุคนี้ จะไม่มีการเรียกที่สูงไปกว่าการเรียกคริสตจักรที่บริสุทธิ์ชาวสะอาด ในเวลานั้น พระเจ้าจะไม่ทรงยอมรับการฟื้นฟูทั่วโลกเป็นคริสตจักรที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ในอดีต เราได้เห็นคนนับหมื่นๆ คนที่ทิ้งหลักคำสอนของตนเพื่อการฟื้นฟูแบบฝนชุกปลายฤดูที่จะจบสิ้นยุค พวกเขาต้องพินาศไปเพราะเป็นของโลกและไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเหมือนเช่นหินที่แท้จริงของคริสตจักรที่บริสุทธิ์ของพระองค์

ปัจจุบันนี้ ทำไมผู้เทศนาจึงยังเทศนาว่าต้องมีการฟื้นฟูทั่วโลกอย่างรวดเร็วเพื่อนำคนนับล้านๆ มา และได้หนีไปจากมาตรฐานของพระเจ้าเพื่อนำเอาหินมาในคริสตจักรที่มีความรักแบบผิดๆ และคาดหวังว่าพระเจ้าจะยอมรับของทดแทนที่ถูกๆ เป็นของพระองค์ได้

ข้าพเจ้าขอบอกกับท่านว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น พระเจ้าของเราจะมี**คริสตจักรที่บริสุทธิ์**ที่เชื่อฟังคำเตือนของพระองค์ทุกประการ คริสตจักรเกิดจากผู้ที่ยกตนเองออกจากโลกนี้ด้วยการเชื่อฟังพระวจนะและได้เตรียมตัวเองเพื่อปกครองและครอบครองร่วมกับพระเยซูคริสต์ ผู้เทศนาหรือสมาชิกที่มีใจของโลกนี้จะไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า **“ถ้าใจไม่บริสุทธิ์ ก็จะไม่ผู้ใดได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย”**

คำพยากรณ์ในยุคคริสตจักร

ไม่มีคำพยากรณ์ใดในพระคัมภีร์ที่จะสำเร็จในยุคคริสตจักร ซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านบางคนประหลาดใจ พวกเราในคริสตจักรจะเห็นหมายสำคัญและเงาของกาลสุดท้ายอย่างไม่ต้องสงสัย แต่**พระคัมภีร์เก่าไม่ได้ทำนายเกี่ยวกับคริสตจักร**

คำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์เกี่ยวข้องกับอิสราเอลและอาณาจักร ในโลกนี้ คริสตจักรเป็นผู้ที่ได้รับสัญญาแห่งสวรรค์ ทุกสิ่งเกี่ยวกับคริสตจักรเป็นการอัศจรรย์ในตัวเอง คริสตจักรเกิดขึ้นในวันที่ในวันฟื้นเทคอสต์เมื่อฤทธิ์เดชอำนาจที่มองไม่เห็นของพระวิญญาณได้เทลงมา คริสตจักรจะหายไปในวันที่ที่น่าแปลกประหลาดในการอพยพที่ลึกลับจากโลกด้วยฤทธิ์เดชอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่จำเป็นต้องมีหมายเหตุ คริสตจักรเกิดขึ้นมาอย่างลึกลับและจะหายไปโดยเฉียดฉิวอย่างลึกลับ

การพยากรณ์หยุดลงเมื่ออิสราเอลปฏิเสธพระเมสสิยาห์ของตน และพระเจ้าพิพากษาอิสราเอลและให้เขาตามีคบอดทางฝ่ายวิญญาณ และการพยากรณ์จะไม่เริ่มต้นจนกว่าคริสตจักรจะได้รับไป และพระเจ้าจะทรงให้ความใส่ใจทั้งหมดกับชาวยิวและกรุงเยรูซาเล็ม **เหตุการณ์ต่อไปในการพยากรณ์คือการทรงรับคริสตจักรขึ้นไป** เมื่อพระเจ้าทรงรับคริสตจักรขึ้นไป พระองค์จะหันไปหาอิสราเอลอีกครั้งและตั้งเขาเป็นชนชาติขึ้นใหม่

พระองค์จะให้เขาได้พ้นจากความไม่เชื่อและเสด็จมายังโลกนี้อีกครั้งเพื่อนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด

การสำเร็จในชีวิตของบุคคล

การบังเกิดใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ทุกคนจะต้องได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีหมายสำคัญเป็นการพูดภาษาต่างๆ ซึ่งทำให้งานแห่งความรอดในประสบการณ์การบังเกิดใหม่สำเร็จสมบูรณ์ พระเยซูทรงกล่าวถึงเรื่องนี้เมื่อสนทนากับนิโคเดมัสว่า **“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่จากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่าท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่”** (ยอห์น 3:5-7)

การบังเกิดใหม่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นส่วนสำคัญในงานแห่งความรอด ธรรมิกชนจำเป็นต้องมีพระวิญญาณที่ให้ชีวิตเพื่อให้ได้รับขึ้นไปจากโลกนี้เมื่อพระเจ้าเสด็จมา

มีผู้ที่จะกล่าวว่าประสบการณ์นี้เป็นการเทพพระวิญญาณเพียงครั้งเดียวเพื่อทำให้เกิดคริสตจักรขึ้นมาในวันฟื้นเทคอสต์ เป็นประสบการณ์ของคริสตจักร แต่จริงๆ แล้ว การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ส่วนตัว ขออย่าว่า ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่จะต้องมีประสบการณ์ฟื้นเทคอสต์ของตนเอง (ต้องได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์) ขอพระคัมภีร์กล่าวไว้ชัดเจนว่า **“และคนทั้งหลายที่อยู่ใต้เนื้อหนัง จะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้ายกย่องได้ ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆ แล้วท่านก็มีได้ที่อยู่ใต้เนื้อหนัง แต่อยู่ใต้พระวิญญาณ ผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์ และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ถึงแม้ว่าร่างกายของท่านจะตายไปเพราะบาป แต่วิญญาณจิตของท่านก็จะดำรงอยู่เพราะความชอบธรรม”** (โรม 8:8-10)

พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นฤทธิ์เดชที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ ซึ่งจะช่วยบรรเทาทุกข์ของพระเจ้าให้มีชีวิตอยู่อย่างเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ฤทธิ์เดชอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นสิ่งจำเป็นอย่างแน่นอนเพื่อให้มีชีวิตที่แยกออกบริสุทธิ์ “แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระเจ้าโดยเฉพาะ เพื่อให้ท่านทั้งหลายประกาศพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์...ดูก่อนท่านที่รัก ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลาย ผู้อาศัยในโลกอย่างโลกไม่เป็นบ้านเกิดเมืองนอน ให้เว้นจากต้นหาของเนื้อหนัง ซึ่งเป็นข้าศึกต่อวิญญาณจิตของท่าน จงรักษาความประพฤติอันดีของท่านไว้ในหมู่คนต่างชาติ เพื่อว่าเมื่อมีคนติเตียนท่านว่าประพฤติชั่ว เขาจะได้เห็นการดีของท่าน และเขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันที่พระองค์เสด็จมา” (1เปโตร 2:9, 11-12)

อัครทูตเปโตรสัทยี่ชื่อต่อคนในยุคของเขาในการเทศนาทางเดียวที่จะได้รับความรอด คือ กิจการ 2:38 เขาไม่เพียงแต่เทศนาเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น แต่เห็นว่างานนี้สำเร็จในผู้ที่ได้รับความรอดในการรับใช้ของเขา

การแบ่งเวลา - เจ็ดยุคสมัย

1. ความไร้มลทิน - จากอาดัมถึงการทำความบาป
2. การมีสติรู้ผิดชอบ - จากการทำความบาปถึงน้ำท่วม
3. ระบบการปกครอง - จากน้ำท่วมถึงอับราฮัม
4. คำสัญญา - จากอับราฮัมถึงโมเสส
5. พระบัญญัติ - จากโมเสสถึงพระคริสต์
6. คริสตจักร - จากพันธกิจอัครทูตถึงการเสด็จมาครั้งที่สอง
7. อาณาจักรหนึ่งพันปี - การครอบครองของพระคริสต์

ยุคเวลาสามสมัย

1. ยุคอื่นๆ [เอเฟซัส 3:5]
2. ยุคนี้ [เอเฟซัส 2:2]
3. ยุคต่อๆ ไป [เอเฟซัส 2:7]

๓ ยุคคริสต์จักร

สี่เดือนแห่งการเก็บเกี่ยว

สี่เดือนแห่งการเก็บเกี่ยว

ในระหว่างเทศกาลเพ็นเทคอสต์และเทศกาลแห่งเสด็จมา มีระยะเวลาสี่เดือน ช่วงเวลานี้คือยุคสมัยคริสตจักรปัจจุบัน ซึ่งมนุษย์ไม่ทราบว่าจะมีความในกิจการ 2:38 จะได้เทศนาแก่ชนชาติต่างๆ ไปอีกกี่ปี

พระเจ้าทรงมีระบบเวลาที่แน่นอนในพระคัมภีร์ ซึ่งเราควรพิจารณาศึกษา ทั้งนี้ เราจะเห็นว่า ยุคแห่งพระคุณของพระเจ้านี้มีระยะเวลา 2,000 ปี ซึ่งจะตรงกับวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างสิ่งต่างๆ ตามที่มีอยู่ พระเจ้าทรงสร้างเป็นเวลาหกวันและในวันที่เจ็ด พระองค์ทรงหยุดพัก ในภาพการพยากรณ์ถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเจ้าเพื่อครอบครองโลกนี้ อัครทูตเปโตรกล่าวถึงเกณฑ์เกี่ยวกับตารางเวลาของพระเจ้าของเรา “แต่ดูก่อนพวกที่รัก อย่าลืมความจริงข้อนี้เสีย คือวันเดียวของพระเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว” (2เปโตร 3:8)

เมื่อใช้เกณฑ์นั้น หนึ่งวัน = 1,000 ปี จะแสดงให้เห็นตารางเวลาทั้งหมดดังนี้

พระคัมภีร์เก่าจากเวลาของอาดัมถึงเวลาที่อิสราเอลปฏิเสฐพระเยซูคริสต์	4,000 ปี	4 วัน	เจ็ดเป็นเลขที่สมบูรณ์ของพระเจ้าและตารางเวลา 7,000 ปีอาจเป็นแผนการของพระเจ้า
จากวันเพ็นเทคอสต์จนถึงปลายยุคคริสตจักรนี้	2,000 ปี	2 วัน	สำหรับยุคนี้ เราไม่สามารถกำหนดเวลาเฉพาะในปฏิทินแห่งประวัติศาสตร์ของพระเจ้าได้ เพราะไม่สามารถรู้วันหรือชั่วโมงที่พระองค์จะเสด็จมาได้
มีอีก 1,000 ปีที่ต้องสำเร็จตามคำพยากรณ์	6,000 ปี	6 วัน	อย่างไรก็ตาม พระองค์ตรัสให้เราสังเกตหมายสำคัญของเวลาต่างๆ เราอาจไม่ได้ลวงหลับเหมือนเช่นคนอื่น ๆ
เวลาแห่งการครอบครองหนึ่งพันปี เวลาในการหยุดพัก			
เวลาสุดท้าย			
เวลาครอบครองหนึ่งพันปี	1,000 ปี	1 วัน	สถานะของอิสราเอลในยุคสมัยนี้
ตารางเวลาทั้งหมด	7,000 ปี	หรือ 7 วัน	ในยุคคริสตจักรนี้ ชนชาติอิสราเอลไม่สามารถเข้าใจการเทศนาเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์

ได้ สาเหตุที่สำคัญของความมีเดบอดนั้นเป็นผลลัพธ์จากการกระทำของเขาเอง ข้อพระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับการรับใช้ของพระเยซูว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ และชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ได้ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:11)

การที่ชาวยิวปฏิเสฐว่าพระเยซูคริสต์ไม่ใช่พระเมสสิยาห์เป็นการดูหมิ่นพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างร้ายแรง พวกฟาริสีและสะดูสีได้กล่าวหาว่าพระเยซูเป็นพวกผีมาร (มัทธิว 12:24) พวกยิวเดียวกันนี้ได้ขอให้ตรึงพระเยซูไว้ที่ไม้กางเขน และยังได้กล่าวอีกว่า “ให้ความมึนด้วยเรื่องความตายของเขาตกอยู่แก่เรา”

ในยุคนี้ อิสราเอลได้เตร็ดเตร่จากชาติหนึ่งไปอีกชาติหนึ่ง ถูกเขี่ยนตี ทรมาน กักขังและฆ่าอย่างโหดร้าย การปฏิเสฐพระเมสสิยาห์ทำให้ชาติอิสราเอลเศร้าสลด “เพราะว่าพงศ์พันธุ์อิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือรูปพระ” (โฮเซยา 3:4)

สรุปปลายของยุคนี้

ทุกยุคสมัยสิ้นสุดลงเพราะมนุษย์ไม่สามารถปกครองโลกนี้อย่างเหมาะสม และสมัยของเรานี้ก็จะเป็นเช่นนั้น โลกปัจจุบันนี้มีความสำเร็จทางวิทยาศาสตร์มากมาย แต่การมีชีวิตทันสมัย เครื่องบินเจ็ท รถยนต์ อุปกรณ์ไฟฟ้าต่างๆ และบ้านสมัยใหม่ แต่

ยังคงเป็นความล้มเหลวที่เลวร้าย คุณค่าที่ถูกต้องไม่ได้อยู่ที่ราคาของ “สิ่งของ” แต่อยู่ที่อุปนิสัยของบุคคล ความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงเกิดจากชีวิตอันมีศีลธรรมและสะอาดซึ่งนำมามนุษย์ออกจากความบาปที่เสื่อมทรามได้ โลกจมลงสู่ชีวิตที่ปราศจากศีลธรรม ด้วยการใช้ยาเสพติดและการไม่มีการเห็นยวรั้งทางศีลธรรมอย่างแท้จริง

โลกที่เลวร้ายในปัจจุบันอยู่ที่ขอบของเวลาที่มืดที่สุด

ตามคำพยากรณ์เกี่ยวกับเทศกาลของพระเยซูคริสต์ พระเจ้ากำลังจะหันกลับไปหาประชาชาติที่พระองค์ทรงเลือก ซึ่งคืออิสราเอล

ความมืดของ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” จะเกิดขึ้น เวลาทนทุกข์เวทนาจะเกิดขึ้นกับโลกที่ธรรมนี้ด้วยความกริ้วโกรธของพระเจ้า

การเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับอิสราเอล

การเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นกับอิสราเอล

“ไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏของเจ้าไปได้”

เรื่องของยาโคบและเอซาวเป็นการสำแดงถึงความจริงแห่งคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งในพระคัมภีร์

เอซาว บุตรหัวปีของอิสอัค เป็นผู้ที่จะรับตำแหน่งบิดาของครอบครัว เขาจะได้เป็นผู้ปกครองครอบครัวคนต่อไป เขามีสิทธิโดยกำเนิดที่จะรับมรดกของบิดา แต่เขาทำความผิดที่เลวร้ายในการไม่ใส่ใจการอวยพรที่ทรงสัญญาไว้ พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนว่าเอซาวเป็นบุตรที่ไม่เชื่อฟัง แต่บอกว่าเป็น “คนผิดธัมมะ” และ “ดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน” คำว่าผิดธัมมะมีหลายความหมาย แต่ความหมายสำหรับเอซาวนั้นคือ “ไม่ใส่ใจ” เอซาวไม่ใส่ใจสิทธิบุตรหัวปีของตนจนไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับความยิ่งใหญ่ของการเป็นบุตรหัวปีในการที่จะเป็นผู้ปกครองครอบครัวของบิดา โดยสรุป เอซาวมีใจตามองอย่างทางโลกและเห็นความพอใจทางโลกมากกว่าความยินดีในการอวยพรของพระเจ้า เขาเป็นผู้ที่แสวงหาความพอใจและความยินดีของชีวิต

ยาโคบตรงข้ามกับเอซาวโดยสิ้นเชิง ยิ่งเขาได้รู้เกี่ยวกับผู้ปกครองครอบครัวในอดีตมากเท่าใด เขามีความตื่นเต้นต้องการที่จะได้การอวยพรจากบิดามากยิ่งขึ้นเท่านั้น

เราได้แต่สันนิษฐานสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครั้งที่ยาโคบและเอซาวเป็นเด็กๆ ในความเห็นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นยาโคบเป็นผู้ที่รักสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้าน พยายามไม่หลับ ฟังเรื่องราวของปู่ย่าตายายอย่างตั้งใจแล้วครั้งแล้ว และฟังเรื่องราวการเผชิญหน้ากับพระเยโฮวาห์เจ้าของบิดา ส่วนเอซาวกลับนั่งเหลาลูกธนูอยู่และฝันถึงวันรุ่งขึ้น หวังว่าจะฆ่าสัตว์เพื่อจะได้อวดได้อีก เอซาวไม่ใส่ใจที่จะแสวงหาตำแหน่งที่เขาควรจะได้รับ เขาไม่เคยเข้าใจคุณค่าอันยิ่งใหญ่ แต่ยิ่งยาโคบได้ยินเกี่ยวกับสิทธิบุตรหัวปีมากเท่าไร เขายิ่งหิวกระหายและปรารถนาที่จะได้สิทธินั้นมากมากขึ้นเท่านั้น

ยาโคบปรารถนาที่จะได้การอวยพรจากพระเจ้ามากจนเขาพร้อมที่จะจากมารดา บิดา และครอบครัวไปเพื่อให้ได้การอวยพรนั้นมา เขาซื้อสิทธิบุตรหัวปีอย่างถูกต้องและขโมยการอวยพรไปจากเอซาว เขาไม่ได้เป็นตัวโกงเหมือนที่บางคนคิด พระคัมภีร์กล่าวว่าเขาเป็นผู้แย่งชิงสิ่งที่เอซาวที่ชายควรที่จะได้รับ ยาโคบได้เอามงกุฏของพี่ชายมา ในเวลาต่อมา ยาโคบต้องชดใช้ค่าการอวยพรที่เขาได้รับมา ทำยที่สุด เขาต่อสู้กับทูตของพระเจ้าจนได้รับการอวยพรที่เขาปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง ชีวิตของเขาเปลี่ยนไปในทันที เขาไม่ใช่ยาโคบผู้แย่งชิงอีกต่อไป ชื่อของเขาเปลี่ยนเป็นอิสราเอล เจ้าชายที่มีอำนาจจากพระเจ้า อิสราเอลกลายเป็นชาติที่ยิ่งใหญ่และเป็นของพระเจ้า

เวลาผ่านไป ชาติอิสราเอลเป็นเหมือนเอซาวในอดีต เขาเริ่มไม่เห็นค่าของการอวยพรจากบิดาแห่งสวรรค์ของพวกเขา เมื่อพระเยซูเสด็จมาท่ามกลางพวกเขา เขาไม่ใส่ใจในสง่าราศีในมรดกของเขาแม้แต่น้อย แม้แต่พวกปุโรหิตก็มีการดูหมิ่น เขาไม่ทราบเกี่ยวกับการอวยพรที่ยิ่งใหญ่ในการสวมมงกุฏของพระบิดาแห่งสวรรค์ของพวกเขา

ผู้นำทางศาสนาในสมัยพระเยซูไม่ใส่ใจพระองค์และกล่าวว่า “เราไม่ต้องการคุณ เยชู เรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเราอยู่แล้ว” ประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกทำให้ตนเองไม่เหมาะสมที่จะสวมมงกุฏของพระบิดา

วันเพ็ญเทศกาลสงกรานต์มาถึง ในตอนแรกชาวยิวได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยความปีติยินดี แต่อีกสองสามปีหลังจากนั้น พวกเขาหันไปจากทางของเขา พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงสิ่งที่เขามีในฐานะผู้ที่ได้รับคำสัญญาทางฝ่ายเนื้อหนังของพระเจ้า “...ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า และพระสิริของพระเจ้าปรากฏแก่เขา และเขาได้รับบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานธรรมบัญญัติ และพิธีนมัสการพระเจ้าและพระสัญญา” (โรม 9:4)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ได้หลงบนพวกเขาเป็นพระสัญญา สิทธิในการรับใช้พระเจ้านี้ก็เป็นสัญญาของพวกเขา แต่เขาไม่สามารถเห็นความมั่งคั่งที่เขาได้จากการอวยพรของพระเจ้า (ยาโคบได้กลายเป็นเอซาว)

ในเวลานั้นเอง มีเสียงร้องออกมาจากชายฝั่งของอิสราเอลจากชายคนหนึ่งซึ่งพระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่าเป็น **“คนอยู่นอก พระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอล และไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ในวัน ไม่มีที่หวังและอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า”** (เอเฟซัส 2:12ข)

ชายคนนี้ได้ดูเหมือนจะอยู่ห่างจากความหวังที่จะได้รับสิทธิบุตรหัวปีของพระบิดาแห่งสวรรค์มากกว่ายาโคบที่ต่อสู้กับเอซาว อย่างไรก็ตาม วันแล้ววันเล่า เสียงเรียกร้องจากชายฝั่งซีเรีย ฟิลิปปีได้ขึ้นไปถึงสวรรค์ **“พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์แสวงหาการอวยพรตามที่ทรงสัญญาไว้ พระเจ้าพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาที่จะเป็นผู้รับมรดกของพระบิดาแห่งสวรรค์ของข้าพระองค์”** และโครเนลิอัส ชาวต่างชาติได้แย้งซึ่งเอามงกุฏของยาโคบ (อิสราเอล) เพราะเขารักในสิ่งสารพัดของพระเจ้า ในทางกลับกัน ยาโคบ (อิสราเอล) กลับเป็นคนจรจัดเหมือนเช่นเอซาว ที่ไม่มีความหวังในโลกปัจจุบันนี้

พระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องจากใจของโครเนลิอัส และหันไปหาโครเนลิอัสและชนชาวต่างชาติทั้งหลาย ชาวอิสราเอลถูกทิ้งไว้ในความมืด กระจัดกระจายไปทั่วโลกโดยที่ไม่มีคนเชื่อ เพราะความหิวกระหายของชาวต่างชาติ พระเจ้าทรงให้เขาได้เข้ามาเป็นของพระองค์ และอิสราเอลยืนอยู่ห่างออกไปโดยที่ไม่มีกษัตริย์หรือการอวยพรจากพระเจ้า แต่เมื่อเราเข้าใกล้กาลสุดท้าย เราได้รับคำเตือน **“เราจะมาในเร็วๆ นี้ จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฏของเจ้าไปได้”** (วิวรณ์ 3:11) อัครทูตเปาโลยังเตือนเราอีกเกี่ยวกับความตมิดบอดของอิสราเอลว่า **“...ก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเยอหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว เพราะว่าเมื่อพระองค์มิได้ทรงดโทษกึ่งเหล่านั้นที่เป็นกึ่งเดิม พระองค์ก็จะไม่ทรงดโทษท่านเหมือนกัน”** (โรม 11:20-21)

ทุกวันนี้ มีเสียงเหมือนเช่นเสียงของฟาริสีในสมัยพระเยซูซึ่งกล่าวเกี่ยวกับคริสตจักรของพระเจ้าว่า **“เรารู้จักความจริง เราเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก”**

จริงอยู่ที่เรารู้จักความจริง แต่วิธีของเราอาจเป็นทางฝ่ายเนื้อหนัง และผลที่เกิดอาจไม่เป็นจริง การอ้างว่ามีฤทธิ์อำนาจการอัศจรรย์ต่างๆ นั้น แตกต่างจากการมีคุณสมบัติบริสุทธิ์ที่ก่อให้เกิดงานเหล่านี้อย่างแท้จริง เป็นไปได้หรือไม่ที่คริสตจักรของชาวต่างชาติกำลังจะกลายเป็นเอซาวและอิสราเอลจะกลับสู่การอวยพรของพระเจ้า

ทุกวันนี้ในอิสราเอล มีชาวยิวไปอธิษฐานและคร่ำครวญที่ซากกำแพงของพระวิหารเก่าในเยรูซาเล็ม พวกเขาบอกว่า **“พระเจ้าพระองค์เจ้าข้า โปรดเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์”** อีกนานเพียงใดที่ชาวต่างชาติจะเป็นเอซาวและอิสราเอลจะได้ฟื้นขึ้นมาใหม่

เทศกาลแห่งเสียงแตรอาจจะเริ่มต้นในวันนี้ เวลาของชาวต่างชาติจะหมดลงเมื่อพระเจ้าหันกลับไปหาอิสราเอล **“ภรรยาในวัยหนุ่มของพระองค์”**

ฤดูกาลเก็บเกี่ยว

ตารางที่ ๔

เทศกาลของพระเยซูคริสต์ที่เกี่ยวข้องกับการพยากรณ์

ฤดูกาลเก็บเกี่ยว

เทศกาลของพระเยโฮวาห์
ฤดูกาลเก็บเกี่ยว

การชุมนุมค่าย	การคืนดีกับพระเยโฮวาห์	ความยินดีในค่าย
เทศกาลแห่งเสียงแตร	วันแห่งการไถ่บาป	เทศกาลอยู่เพิง
↓	↓	↓
คำพยากรณ์	คำพยากรณ์	คำพยากรณ์
เสียงแตรสุดท้ายของ คริสตจักรที่ดำเนินไป 1 โครินธ์ 15:52 อิสราเอลกลับสู่ แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ อิสยาห์ 27:13	อิสราเอลกลับใจใหม่และ ได้รับการชำระล้างจาก ความบาป เศคาริยาห์ 13:1	พลับพลาของดาวิด ได้สร้างขึ้นใหม่ – การครอบครองหนึ่ง พันปี เฉลยธรรมบัญญัติ 30:5-10

เทศกาลแห่งเสียงแตร

เทศกาลแห่งเสียงแตร

เทศกาลแห่งเสียงแตรรับประกันความหวังใจของคริสตจักรว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะเสด็จกลับมาเพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ไปจากโลกที่ชั่วร้ายนี้

เทศกาลนี้เป็นจุดเริ่มต้นของเทศกาลสามเทศกาลสุดท้ายของอิสราเอล เทศกาลนี้เริ่มต้นด้วยเสียงแตร

การเป่าแตรเริ่มขึ้นเมื่ออิสราเอลยังพักแรมอยู่ในป่ากันดาร หนังสือกันดารวิถีบทที่ 10:1-10 กล่าวถึงกำเนิดและการใช้แตรเป็นวิธีในการสื่อสารในการเดินทางในป่ากันดาร แตรทำจากเงินที่ได้จากการละลายเงินที่ถวายเพื่อการไถ่บาป กันดารวิถี 10:1-2 อธิบายเพิ่มเติมว่า “พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ‘จงทำแตรเงินสองคันด้วยใช้ค้อนทุบ เจ้าจงใช้แตรนั้นเรียกชุมนุม และใช้ร้องย้ายค่าย’”

วัตถุประสงค์สำคัญสองประการในการเป่าแตรได้แก่

1. การเรียกให้มาชุมนุม
2. การเรียกเพื่อให้ค่ายออกเดินทาง

ความสำเร็จของคำพยากรณ์

ช่วงเวลาที่ยาวนานระหว่างเทศกาลเพ็นเทคอสต์และเทศกาลแห่งเสียงแตรดูเหมือนจะเป็นระยะเวลาที่ปราศจากภารกิจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เวลานี้เป็นเวลาการเติบโตของคริสตจักร ตลอดเวลานี้ มังานที่เงียบๆ เกิดขึ้น พระเจ้าได้ทรงเก็บเกี่ยวผู้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งได้รับการล้างด้วยพระโลหิตจากชนชาติต่างๆ เข้ามาทางคริสตจักรของพระองค์

ช่วงเวลานี้เป็นเวลาแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ประทานแก่มนุษย์ทุกคน ในขณะที่ยุคนี้สิ้นสุดลง จะมีความจริงตามคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งจะเกิดขึ้นในทันที

1. คริสตจักรจะได้รับขึ้นไปจากโลกที่ชั่วร้ายนี้ (1 เธสะโลนิกา 4:16; 1 โครินธ์ 15:52)
2. ชาตอิสราเอลทั้งหมดจะได้รวบรวมกลับไปยังแผ่นดินของตน (อิสยาห์ 11:11-12; โรม 11:25)

ในปลายยุคคริสตจักร จะมีการเป่าแตรสองครั้ง ครั้งหนึ่งสำหรับผู้ที่ได้รับคำสัญญาทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งคือ คริสตจักร ครั้งที่สองสำหรับผู้ที่ได้รับคำสัญญาทางฝ่ายเนื้อหนังของพระเจ้า ซึ่งคือชาวอิสราเอล

ส่วนที่พิเศษยิ่งและบางครั้งไม่มีใครสังเกตเห็นคือ การเป่าแตรจะแสดงถึงข้อความที่ชัดเจนสองข้อความที่อยู่ในข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ใหม่

ข้อความแรกคือ “ข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์” (ในที่นี้ หมายถึงแผ่นดินที่พระเยซูทรงปกครองบนโลกนี้ในฐานะกษัตริย์ และอิสราเอลเป็นปุโรหิตในแผ่นดินนั้น) ข้อความนี้มีการเทศนาเป็นครั้งแรกโดยยอห์นผู้ให้บัพติศมาและเป็นข้อความแห่งการกลับใจใหม่ การบัพติศมาด้วยน้ำ และการยอมรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์ ข้อความของยอห์นคือ “จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าแผ่นดินสวรรค์มาใกล้แล้วกษัตริย์กำลังจะเสด็จมาเพื่อให้คำอธิษฐาน “ขอให้เป็นที่ไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์ เป็นอย่างไรก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” สำเร็จเป็นจริง

อิสราเอลปฏิเสธข้อความนี้และเมื่อไม่เชื่อคำเทศนานั้น เขาก็ได้ปฏิเสธว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้เป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา แต่ บรรดาอัครทูตและชาวอิสราเอลทั้งหมดรู้ความหมายของข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ คำถามสุดท้ายที่อัครทูตถามพระเยซูคือ “พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ ให้แก่ชนอิสราเอลในครั้งนี้หรือ” (กิจการ 1:6) อิสราเอลมีโอกาส

แต่ได้ปฏิเสธพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของตน และตอนนี้ข้าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ จึงถูกระงับไป ในขณะที่พระเจ้าทรงช่วยโลกนี้ให้รอดด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทางคำเทศนาข่าวประเสริฐของคริสตจักร (กิจการ 2:38)

หลายคนสับสนเกี่ยวกับข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์บนโลกนี้ กับข่าวประเสริฐของคริสตจักรที่ทำให้มนุษย์ได้อยู่ในสวรรค์ของพระเจ้า พระเยซูทรงตรัสในมัทธิว 24 เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะนำไปสู่การตั้งแผ่นดินสวรรค์บนโลกนี้ ในมัทธิว 24:14 พระเยซูตรัสว่า “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า จะได้ประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่ปลายจะมาถึง”

พระเยซูไม่ได้ตรัสถึงการเทศนาของคริสตจักรเพราะในเวลานั้นยังไม่มีคริสตจักร พระองค์ตรัสถึงแผ่นดินสวรรค์บนโลกนี้ให้จำว่า คริสตจักรยังไม่เกิดขึ้นและอัครทูตไม่รู้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่ทำให้มนุษย์ได้อยู่ในสวรรค์ ซึ่งตอนนี้มีการเทศนากันในยุคคริสตจักร

การแปลมัทธิว 24:24 กันอย่างกว้างขวางและผิดนั้นๆ คือ จะต้องมีการเทศนาข่าวประเสริฐในกิจการ 2:38 ทั่วโลกก่อนที่พระเจ้าจะทรงรับคริสตจักรขึ้นไปได้ อย่างไรก็ตาม นี่เป็นการผสมข้อความสองข้อความไว้ด้วยกัน ประการแรก การทรงรับขึ้นไปไม่ได้ทำให้คุณนี้สิ้นสุดลง แต่เป็นส่วนหนึ่งของเหตุการณ์ที่จะทำให้ยุคสมัยนี้สิ้นสุดลง ทั้งนี้ ยุคสมัยนี้จะสิ้นสุดลงหลังจากพระเจ้าทรงเสด็จมาโลกนี้เป็นครั้งที่สองและหลังจากการครอบครองหนึ่งพันปี แต่เมื่อพระเยซูเสด็จมายังโลกนี้ พระองค์จะทรงตั้งแผ่นดินสวรรค์บนโลกนี้ ในเวลานั้น จะมีการเทศนาเกี่ยวกับแผ่นดินสวรรค์บนโลกอีกครั้งแก่ชนชาติทั้งปวง ชาวียิวที่เชื่อจะนำการเทศนาขึ้นไปยังมนุษย์ทั้งปวงซึ่งจะทำให้ยุคนี้สิ้นสุดลง แต่ก่อนที่จะถึงเวลานั้น คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์มีงานอันยิ่งใหญ่ที่ต้องทำ

การสำเร็จของคำสัญญาฝ่ายวิญญาณ

การทรงรับคริสตจักรขึ้นไป

เหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่ต่อไปในการพยากรณ์กำลังจะเริ่มต้นขึ้น ช่วงเวลาที่ไม่มีการพยากรณ์อันยาวนาน แต่มีการเรียกผู้ที่ได้รับคำสัญญาทางฝ่ายวิญญาณของพระเจ้านี้ จะจบลงด้วยเสียงแตรที่จะดังขึ้นจากทางเข้าสวรรค์

มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทราบวันและเวลาในการทรงเรียกนี้ แต่เรารู้ว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว เราต้องตระหนักว่าการทรงรับคริสตจักรขึ้นไปไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาระฟื้นฟูทั่วโลกที่ยิ่งใหญ่ การเก็บเกี่ยวของคริสตจักรเป็นงานที่สม่าเสมอ

อิสราเอลไม่มั่นคงในพระหัตถ์ของพระเจ้า อิสราเอลเริ่มหันไปหาพระเจ้าในการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ครั้งแรกในเยรูซาเล็ม แต่กลับกลายเป็นเพียงงานช่วงสั้นๆ ด้วยผลแรกที่ได้รอดเท่านั้น ตอนนี้ อิสราเอลคอยให้โรม 11:25-26 สำเร็จในการฟื้นฟูทั่วโลกในกาลสุดท้ายเพื่อให้อิสราเอลกลับมาสู่ฝ่ายวิญญาณ

ยุคคริสตจักรจะจบลงในเวลาเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงหันมาหาอิสราเอลอีกครั้ง โรม 11:25 กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะอดรู้ จึงอยากให้ท่านเข้าใจข้อความอันล้ำลึกนี้ คือเรื่องที่ยังคงค้างอยู่ในพวกอิสราเอลมีใจแข็งกระด้างไป จนทำให้พวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน”

การทรงรับคริสตจักรขึ้นไปจะมีผลสำคัญคือการเพิ่มชาวต่างชาติคนสุดท้ายที่จะทำให้ร่างกายต่างชาติในคริสตจักรครบจำนวน มีเพียงพระเจ้าแห่งสวรรค์เท่านั้นที่ทราบจำนวนที่แน่นอน เราทราบว่าคริสตจักรจะเป็นผู้ที่ได้ปกครองและครอบครองร่วมกับพระองค์ (วิวรณ์ 5:9-10) ข้อพระคัมภีร์กล่าวแก่เราเมื่อร่างกายนี้ครบจำนวนว่า “ในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียวเมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมามีปราศจากเน่าเปื่อย แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่” (1 โครินธ์ 15:52)

มีการอธิบายถึงเหตุการณ์นี้ต่อไปใน 1 เธสะโลนิกา 4:16-17 “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วยสำเนียงเรียกของเทพบิดและด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงในพระคริสต์ที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาก่อน

หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น และจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศอย่างนั้นแหละ เราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

บางคนสับสนเรื่องเสียงแตรสุดท้ายในหนังสือ 1 โครินธ์ กับเสียงแตรที่เจ็ดในหนังสือวิวรณ์ จึงเชื่อว่าคริสตจักรจะไม่ได้รับขึ้นไปจนกว่าจะถึงกลางช่วงเวลาที่เหตุการณ์ทุกขั้วเวทนา แต่เราต้องสังเกตอย่างใกล้ชิดว่า เสียงแตรสองครั้งที่เปาโลอ้างถึงไม่เกี่ยวข้องกับเสียงแตรในหนังสือวิวรณ์ เขาอ้างถึงเสียงแตรตามคำทำนายในเทศกาลแห่งเสียงแตรของอิสราเอล

เสียงแตรสองครั้งของอิสราเอลนี้จะดังขึ้นติดกันอย่างรวดเร็ว เสียงแรกเป็นการเรียกชุมนุมผู้ที่ตายในพระคริสต์จะฟื้นขึ้นมาจากหลุมฝังศพ เสียงแตรที่สองหรือครั้งสุดท้ายนั้นเพื่อ “การเดินทางของค่าย” แตรนี้จะดังขึ้นพร้อมกับเสียงตะโกนจากสวรรค์เมื่อเสียงของพระเจ้าเรียกคริสตจักรที่มีค่าซึ่งได้ซื้อเข้ามาด้วยโลหิตของพระองค์เองไปสู่เมฆแห่งพระสิริ

การสำเร็จของคำสัญญาฝ่ายเนื้อหนัง

สภาของกรุงเยรูซาเล็มตอบคำถามเกี่ยวกับภารกิจของคริสตจักรว่า “พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์ คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้” (กิจการ 15:14-15)

จากนั้น เราได้อ่านว่า

“ภายหลังเราจะกลับมาและเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่” (กิจการ 15:16)

การเรียกอิสราเอลกับสู่แผ่นดินของเขา

หลังจากได้ทรงรับคริสตจักรขึ้นไป เหตุการณ์ต่างๆ ในกาลสุดท้ายจะเกิดขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว พระเจ้าทรงกระทำการอย่างรวดเร็วในชาติอิสราเอล

วัตถุประสงค์ประการที่สองของเสียงแตรครั้งที่สอง คือ เพื่อเรียกลูกหลานอิสราเอลที่ถูกปฏิเสธและกระจัดกระจายไป และพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงเริ่ม “การเดินทางของค่าย” กลับไปยังแผ่นดินแห่งพันธสัญญา ดังนั้น ชาวยิวจำนวนมากในชาติอิสราเอลจะรวมกับชาวยิวล้านๆ คนจากชาติต่างๆ ทั่วโลก บรรดาคำพยากรณ์ต่างๆ ในพระคัมภีร์เก่าจะสำเร็จลง เช่น “และในวันนั้นเขาจะเป่าเขาสัตวิใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพิงคอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานมัสการพระเจ้า บนภูเขาบริสุทธิ์ที่เยรูซาเล็ม” (อิสยาห์ 27:13) (ดูอิสยาห์ 11:11-12; 24:13,15; อิสยาห์ 23:5-6)

การกลับมาครั้งนี้เป็นการเตรียมตัวเพื่อสร้างชาติอิสราเอลขึ้นใหม่และการตั้งบัลลังก์ของดาวิดขึ้นอีกครั้ง หลังจากที่ไม่มีกษัตริย์มาเป็นเวลาหลายปี

เทศกาลแห่งการคืนดี

เทศกาลแห่งการคืนดี

[เลวีนิติ 23:26-32]

หรือ

วันแห่งการไถ่บาป

[เลวีนิติ 16:1-34]

มีการประกอบพิธีวันแห่งการไถ่บาปในเยรูซาเล็ม ทุกๆ ปีในวันนี้ มหาปุโรหิตจะเพื่อนำโลหิตบูชาเข้าไปยังอภิสุทธิสถาน เพื่อคลุมความผิดบาปของอิสราเอล เป็นวันแห่งการคืนดีเมื่ออิสราเอลเข้ามาต่อหน้าพระเยโฮวาห์เจ้าด้วยความถ่อมใจ และสารภาพการละเมิดของตน เพราะวันแห่งการไถ่บาปเป็นวันแห่งการชำระความผิดบาปที่ยิ่งใหญ่ ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นการเฉลิมฉลองที่ปดิดินดี แต่เป็นสถานที่ที่ซึ่งมีความตายคอยอยู่และชีวิตใหม่เริ่มต้นขึ้น

มหาปุโรหิตดำเนินการตามคำสั่งจากพระวณะของพระเจ้าอย่างเคร่งครัดในการเตรียมตนเองเพื่อปฏิบัติต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ อิสราเอลอดอาหารและเป็นทุกข์ในวิญญาน คร่ำครวญในการกลับใจใหม่ต่อทางแห่งความผิดบาป บทบัญญัติของพระเจ้าระบุไว้เคร่งครัดเกี่ยวกับผู้สำนึกผิดที่จะมาแสดงตัวต่อพระพักตร์พระองค์ ผู้ที่ได้ละเมิดในวันนี้จะต้องตาย “ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบมลทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าจงบังคับใจตนเอง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเจ้า ในวันเดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบมลทิน ที่จะทำการลบมลทินของเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันเดียวกันนี้ถ้าผู้ใดไม่บังคับใจก็ให้เอาผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน” (เลวีนิติ 23:27-29)

คำพยากรณ์ที่สำเร็จในอิสราเอล

อิสราเอลคืนดีกับพระเจ้า

เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวันไถ่บาปเป็นการถึงการเสด็จมาบนโลกอีกครั้ง การปรากฏพระองค์ครั้งแรกกับครั้งที่สองช่างมีความแตกต่างกันเหลือเกิน ครั้งแรกพระองค์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าช่วยให้รอดต้องทนทุกข์ทรมาน และครั้งที่สองทรงเสด็จมาในพระสิริในฐานะพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย การเสด็จมาของพระองค์จะทำให้อิสราเอลได้รวมกัน “แต่พลสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว ดวงอาทิตย์จะมีมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน เมื่อนั้นนิมิตแห่งพระบุตรมนุษย์ จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า มนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะต้อกร้องไห้ แล้วจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า ทรงฤทธานุภาพและพระสิริเป็นอันมาก พระองค์ทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้ว ทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” (มัทธิว 24:29-31)

หมายเหตุ: การรวบรวมนี้ไม่ใช่การรวมคริสตจักรเหมือนเช่นที่บางคนคิด แต่เป็นการรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจายกันไปทั่วแผ่นดินโลกนี้ “ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ออกไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:4) ผู้ที่เหลือซึ่งได้รวบรวมกันนี้จะคืนดีกับพระเยซูคริสต์ พระเมสสิยาห์ของพวกเขาอย่างแท้จริง เวลานี้เป็นการเก็บเกี่ยวการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่ที่จะบังเกิดขึ้น เป็นวันที่อิสราเอลจะได้พบพิศมิตด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ “ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด” (เศคาริยาห์ 13:1)

ความยิ่งใหญ่ของการฟื้นฟู “ฝนชุกปลายฤดู” ของพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือ อิสราเอลทั้งหมดจะรู้ว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ “ในวันนั้น เราจะแสวงที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม และเราจะเท

วิญญาณแห่งความเมตตาเอ็นดูและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายมองดูเรา ผู้ซึ่งเขาเองได้
แทงเขาจะไว้ทุกข์เพื่อท่าน เหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรคนเดียวของตน และร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้เพื่อ
บุตรหัวปีของตน ในวันนั้น การไว้ทุกข์เพื่อฮาดัดริมโมน ณ ที่ราบเมกิดโด” (เศคาริยาห์ 12:9-11) (ดูโยเอล 2:29-32; เอเสเคียล 37)

เปาโลเขียนไว้ในโรม 11:26 ว่า “พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด”

คำพยากรณ์ที่สำเร็จในคริสตจักร

[วิวรณ์ 19:11-15]

การกลับสู่แผ่นดินโลกเพื่อปกครองและครอบครอง

เอโนค คนชั่วอายุที่เจ็ดจากอาดัมมองลงมาผ่านเวลาและเห็นวันที่ยิ่งใหญ่แห่งสง่าราศีเมื่อธรรมิกชนของพระเจ้าจะ
กลับมาที่แผ่นดินโลกกับพระเจ้าเพื่อปกครองและครอบครองร่วมกับพระองค์ “คนเหล่านี้แหละที่เอโนค ซึ่งเป็นคนชั่วอายุที่เจ็ดนับ
จากอาดัมได้พยากรณ์ไว้ว่า นี่แน่ะ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับผู้บริสุทธิของพระองค์เป็นหมื่นๆ” (ยูดา 14)

การเสด็จมาสู่แผ่นดินโลกอีกครั้งเพื่อตั้งอาณาจักรหนึ่งพันปีเป็นใจความสำคัญของคำพยากรณ์ ซึ่งทำให้สัญญาใน
กิจการ 1:11 สำเร็จ “...ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงเข้มนดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะ
เสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น” เหตุการณ์นี้จะทำให้คำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลาที่
ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์เก่าหลายคำพยากรณ์สำเร็จสมบูรณ์

“ในวันนั้น พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออกและภูเขามะกอก
เทศนั้นจะแยกออกเป็นสองส่วน จากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาทั้งสองจึงจะถอยไปทางเหนือ
และอีกทั้งสองจะถอยไปทางใต้” (เศคาริยาห์ 14:4)

การเสด็จกลับมาครั้งนี้เป็นการเสด็จมาด้วย “พระสิริ” เมื่อพระเยซูเสด็จมาเพื่อเอาชนะศัตรู ทรงเป็น “จอมกษัตริย์และ
จอมเจ้านาย”

มีเหตุผลที่เวลานี้ล่าช้า พระเจ้าได้ทรงใช้เวลาในการเลือกคริสตจักรของพระองค์ คริสตจักรที่ทรงรับขึ้นไปจากผู้ที่ยายและ
มีชีวิตอยู่ ประกอบไปด้วยร่างกายที่ถูกทดลองและแท้จริงของผู้ที่ได้พิสูจน์ตนเองว่าสามารถตัดสินทุกสิ่งได้ด้วยพระวจนะของพระ
เจ้า เมื่อคริสตจักรนี้กลับมากับพระเยซูเพื่อการต่อสู้ที่อารมาเกดโดน เขาจะไม่ไขกุ่มผู้ฝึกหัดที่ต้องรีบเข้าสู่การรับใช้อย่างรวดเร็ว
เพื่อปกครองโลกนี้ คริสตจักรนี้จะถูกทดลองและเป็นร่างกายที่แท้จริงซึ่งได้นำเนื้อหนังของตนไว้อยู่ใต้พระวจนะของพระเจ้า เพราะ
คำเดียวกันนี้เป็นคำที่จะใช้เพื่อตัดสินโลกและทูตสวรรค์ ธรรมิกชนจะตัดสินผู้อื่นในเรื่องการมีชีวิตตามอย่างพระเจ้าได้อย่างไรถ้า
ตัวเขาไม่เคยทำตามบัญญัติของพระเจ้า คริสตจักรได้รับการเรียกออกมาเพื่อตัดสินโลกในกาลสุดท้าย “ท่านไม่รู้หรือว่าธรรมิกชน
จะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่มีสมรรถภาพจะพิพากษาคัดสินเรื่องเล็กๆ น้อยๆ หรือ ท่านไม่รู้หรือว่า
เราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์” (1โครินธ์ 6:2-3ก)

เทศกาลอยู่เพิง

เทศกาลอยู่เพิง

[เลวีนิติ 23:33-44; เฉลยธรรมบัญญัติ 16:13-15]

เทศกาลอยู่เพิงเป็นเทศกาลสุดท้ายของเทศกาลที่กำหนดไว้เจ็ดเทศกาล เทศกาลนี้ถือกันในตอนท้ายของการเก็บเกี่ยว และดำเนินต่อไปเป็นเวลาเจ็ดวัน

ในระหว่างเทศกาลอยู่เพิง ผู้คนทั้งหลายจะย้ายออกจากบ้านไปอยู่ในเพิงซึ่งเป็นเหมือนกับขุ้มไม้ พระเจ้าทรงกำหนดแบบของกิ่งไม้ทั้งหลายที่ใช้สร้างเพิงของพวกเขา ซึ่งรวมถึง โบอินทผลัมและกิ่งต้นไค้ โดยโบอินทผลัมเป็นสิ่งที่เตือนใจถึงตำบลเอลิมในการเดินทางในป่ากันดาร และกิ่งต้นไค้เป็นเครื่องเตือนใจถึงการอยู่ในบาบิโลน (สดุดี 137:1-9)

เทศกาลอยู่เพิงเป็นงานรื่นเริงที่มีความปีติยินดีงานหนึ่ง เป็นการเฉลิมฉลองที่มีความปีติยินดีมากกว่าเทศกาลอื่นๆ อย่างแท้จริง เป็นเทศกาลที่จะถือปฏิบัติกันไปถึงการครอบครองหนึ่งพันปีและจะเป็นการเลี้ยงฉลองของเวลานั้น ในการเลี้ยงฉลองในช่วงเวลาหนึ่งพันปี ตัวแทนของชาติต่างๆ ทั้งหมดจะมายังเยรูซาเลมเพื่อถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ และเพื่อระลึกว่าอิสราเอลเป็นชาติที่สำคัญในชาติทั้งหลาย “และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติที่ทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเลม จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเจ้าจอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง” (เศคาริยาห์ 14:16) ชาติต่างๆ ที่ไม่ได้ส่งตัวแทนมายังเยรูซาเลมเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าจะประสบกับฝนแล้งหรือภัยพิบัติจากพระหัตถ์ของพระเจ้า

คำพยากรณ์ที่สำเร็จบนโลก

เทศกาลอยู่เพิงจะเกิดขึ้น โดยเป็นส่วนหนึ่งของการครอบครองอาณาจักรพันปีของพระเยซูคริสต์ แต่อาจสำเร็จลงอย่างแท้จริงในท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เมื่อมีการเลี้ยงฉลองเทศกาลนี้ในเวลาหนึ่งพันปี วันแห่งการคืนดีของอิสราเอลจะจบลงไปแล้ว อิสราเอลที่ตั้งขึ้นใหม่จะทำสัญญาอันบริสุทธิ์กับพระเจ้าของเขาใหม่ ทั้งชาติจะได้รับการชำระล้างและรับการให้อภัยจากความผิดบาปของตน ดังนั้น เขาจึงถือเทศกาลอยู่เพิงที่บริสุทธิ์ได้ด้วยความยินดี “และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายจำเริญมั่งคั่งและทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่านและใจของบุตรหลานของท่าน เพื่อท่านจะได้รับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและศัตรูผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะพึงเสียดายของพระเจ้าอีกและรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่ง ในกิจการที่มีมือท่านกระทำ ในพงศ์พันธุ์ของท่านเอง และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเจ้าจะทรงพอพระทัยที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่ง ดังที่พระองค์ทรงปลื้มปิติในบรรพบุรุษของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:5-9)

สิ่งสำคัญในอาณาจักรหนึ่งพันปีคือ “บริสุทธิ์แด่พระเจ้า” ตามเศคาริยาห์ 14:20-21 แม้แต่ลูกพรวนที่ผูกมาจะมีคำจารึกว่า “บริสุทธิ์แด่พระเจ้า”

อิสราเอลได้รับความรอดจากอียิปต์เพื่อเป็นพยานต่อโลกทั้งปวง “เรา เราคือพระเจ้า และนอกจากเราไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” (อิสยาห์ 43:11) แต่แทนที่จะปฏิบัติตามบัญญัติของพระเจ้า พวกเขากลับใช้ชีวิตตามใจตนเองและหลงไปจากพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามภารกิจของตน แต่ในการครอบครองหนึ่งพันปี ชาวอิสราเอลซึ่งได้รับการไถ่และมีความยินดีจะกลายเป็นการอวยพรให้แก่โลกทั้งปวง การอวยพรของพระเจ้าจะไหลเหมือนแม่น้ำไหลออกจากใจของผู้ที่ได้รับการไถ่ “ในวันนั้นน้ำพุจะไหลออกจากริมฝีปากของอิสราเอล” (เยเรมีย์ 31:13)

เยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปดังในฤดูหนาว” (เศคาริยาห์ 14:8)

เมื่อพระเยซูทรงรับใช้บนโลก พระองค์ได้ทำนายเกี่ยวกับการอวยพรที่ยิ่งใหญ่ซึ่งจะไหลไปสู่โลกผ่านทางคริสตจักร และจากนั้นตกลงแก่อิสราเอลที่ฟื้นขึ้นใหม่ พระองค์ตรัสเกี่ยวกับเวลาแห่งการอวยพรนี้เมื่อทรงสอนที่วิหารในเยรูซาเล็ม ในเวลานั้น มีการถือเทศกาลอยู่เพิงและในวันสุดท้ายของเทศกาลนั้น พระเยซูตรัสสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงโลกนี้ว่า “ในวันสุดท้ายของงานเทศกาล ซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ‘ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำธารงชีวิต จะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ ” สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณ ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณให้เพราะพระเยซูยังมิได้ประสบเกียรติกิจ” (ยอห์น 7:37-39)

ตามแผนการของพระเจ้าที่สำแดงแก่อัครทูตทั้งหลายในการประชุมอัครทูตครั้งแรก (กิจการ 15:14-18) การพยากรณ์สำคัญสองประการเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าในยุคนี้จะสำเร็จสมบูรณ์เมื่อเวลาหนึ่งพันปีนั้นเริ่มต้นขึ้น

1. พระเจ้าได้ทรงเลือกชาวต่างชาติออกมาเป็นของพระองค์
2. พระเจ้าได้ทรงหันไปหาอิสราเอลในการคืนดีทางฝ่ายวิญญาณ พลัฒา (แผ่นดิน) ของดาวิดซึ่งไม่มีกษัตริย์หรือปุโรหิตมาเป็นเวลานาน ในเวลานี้จะได้กลับมาอยู่ใต้การปกครองของบุตรดาวิดที่ยิ่งใหญ่กว่า นั่นคือ พระเยซูคริสตเจ้า
3. งานที่สามและเป็นงานสุดท้ายที่จะเกิดขึ้น งานนี้คือการเข้าถึงโลกชาวต่างชาติที่เหลือด้วยข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์บนโลก เราจะต้องระลึกว่าในเวลานี้ การทุกข์เข็ญครั้งใหญ่ได้ทำลายคนในโลกนี้เป็นจำนวนมาก และมีคนเหลือบนโลกเพียงเล็กน้อย งานที่เหลืออยู่ตอนนี้คือชักชวนคนที่เหลืออยู่นี้ให้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ในแผ่นดินของพระองค์ ใครจะทำงานที่ยิ่งใหญ่นี้ ในการที่พระคำของพระเยซูในยอห์น 7:37-39 จะเป็นจริงได้ อิสราเอลจะต้องประกอบไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า (ดูเศคาริยาห์ 12:10; อีสยาห์ 32:15; 44:3) การอวยพรที่ยิ่งใหญ่ของเวลานี้อยู่ในอิสยาห์ 11 และอิสยาห์ 35

อิสราเอลที่กลับคืนมาใหม่จะกลายเป็นมิชชันนารีที่นำข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์บนโลกไปยังคนทั้งหลาย “ข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า จะได้ประกาศไปทั่วโลก ให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง” (มัทธิว 24:14) ข้อพระคัมภีร์กล่าวถึงการอวยพรที่อิสราเอลจะได้ในเศคาริยาห์ 8:23 “...ในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชาติทุกๆ ภาษา จะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า ‘ขอให้เราไปกับท่านทั้งหลายเถิด เพราะเราได้ยินว่า พระเจ้าทรงสถิตกับพวกท่าน’ ”

อิสราเอลจะกลายเป็นหัวและไม่ใช่หางของชนชาติทั้งหลาย และยิวที่ไม่มีใครต้องการจะกลายเป็นการอวยพรที่มนุษย์จะแสวงหาเพื่อดำเนินตามทางของพวกเขาไป แต่แม้ในเวลานั้น มนุษย์ทุกคนจะไม่ได้รับใช้พระเจ้า และเหมือนกับยุคสมัยอื่นๆ ยุคนี้ จะจบลงด้วยการไม่เชื่อฟังของมนุษย์ เวลานี้จะจบลงด้วยสงครามแห่งโลกและมาโลก สงครามสุดท้ายในการต่อต้านน้ำพระทัยขอพระเจ้าในยุคนี้

คริสตจักรในการครอบครองหนึ่งพันปี

จากพระคัมภีร์ คริสตจักรที่ทรงรับขึ้นไปจากโลกก่อนการทุกข์เข็ญจะกลับมาพร้อมกับพระเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จมาครั้งที่สอง อย่างไรก็ตาม คริสตจักรจะไม่อยู่ในโลกอีกต่อไป เพราะร่างกายที่เปื่อยเน่าแห่งโลกนี้จะได้เปลี่ยนเป็นร่างกายที่ไม่เปื่อยเน่าเหมือนกับพระเจ้าที่ฟื้นขึ้นมาของเรา นอกจากนี้ สงครามที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งของเทศกาลอยู่เพิงคือว่า ชนชาติจากทั้งสวรรค์และโลกจะพบกันเป็นครั้งแรกในการครอบครองหนึ่งพันปี

เหตุการณ์นี้มีการชี้ให้เห็นล่วงหน้า เมื่อเปโตร ยกอบและยอห์นได้เห็นภาพที่ภูเขาที่พระกายของพระเยซูเปลี่ยนไป ที่ซึ่งเนื้อหนังของพระเยซูโปร่งใส และวิญญาณของพระองค์ก็ส่องสว่างออกมา (ร่างที่ร่างกายฝ่ายวิญญาณของเราจะได้เป็น) ในเวลาเดียวกัน โมเสสและเอลียาห์ปรากฏขึ้น ประชากรจากสวรรค์จะลงมาเยี่ยมเยียนชนชาติของโลก เปโตรได้กล่าวด้วยความยินดีอย่างฉับพลันว่า “ข้าพเจ้าจะทำเพิงสามหลังที่นี่” (มัทธิว 17:4) เปโตรได้มองเห็นเพียงเล็กน้อยว่าการครอบครองหนึ่งพันปีจะเป็นอย่างไรเมื่อเทศกาลอยู่เพิงที่แท้จริงจะเกิดขึ้น ธรรมชาติของพระเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ในสวรรค์ และได้ปกครอง

และครอบครองร่วมกับพระเยซูคริสต์ แต่ก็เข้าสู่โลกได้ด้วย ธรรมิกชนแห่งสวรรค์จะร่วมกันกับธรรมิกชนแห่งโลกในงานฉลองแห่งการนมัสการด้วยความยินดี เมื่อประชากรแห่งสวรรค์ลงมาที่เพ็ญพร้อมไปกับธรรมิกชนแห่งโลก จะเป็นวันแห่งความปีติยินดี

เทศกาลอยู่เพ็ญจะทำให้คำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์ของยุคนี้สิ้นสุดลง ยุคที่จะมาถึงเป็นยุคของท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ที่ซึ่งมีความชอบธรรม จะเป็นแผ่นดินที่สมบูรณ์แบบสำหรับผู้ที่พระเจ้าได้ทรงไถ่

จบ